

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(pirmā palāta)

2007. gada 29. martā *

Lieta T-366/00

Scott SA, Senklū [*Saint-Cloud*] (Francija), ko pārstāv sers Džeremijs Levērs [*Jeremy Lever*], QC, Dž. Perecs [*G. Peretz*], Dž. Gārdners [*J. Gardner*], *barristers*, R. Grifits [*R. Griffith*] un M. Papadakis [*M. Papadakis*], *solicitors*,

prasītāja,

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*], S. Sīms [*S. Seam*] un F. Mijons [*F. Million*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv Ž. Rozē [*G. Rozet*] un J. Flets [*J. Flett*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — angļu.

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2000. gada 12. jūlija Lēmumu 2002/14/EK par valsts atbalstu, ko Francijas Republika piešķīra *Scott Paper SA/Kimberly-Clark* (OV 2002, L 12, 1. lpp.).

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*], tiesneši R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*] un I. Labucka, sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 25. oktobrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas rašanās fakti

- 1 1969. gadā Amerikas Savienotajās Valstīs reģistrēta sabiedrība *Scott Paper Co.* iegādājās Francijā reģistrētu sabiedrību *Bouton Brochard* un izveidoja neatkarīgu sabiedrību *Bouton Brochard Scott SA*, kas pārņēma *Bouton Brochard* saimniecisko darbību. 1987. gada novembrī *Bouton Brochard Scott* pārdēvēja par *Scott SA*. Šai lietai nozīmīgajā laika posmā *Scott SA* nodarbojās ar papīra ražošanu, kas paredzēts sanitārai lietošanai un māsaimniecībai.

- 2 1987. gada 31. augustā Orleānas [*Orléans*] pilsēta (Francija), Luarē [*Loiret*] departaments (Francija) un *Scott* noslēdza vienošanos par 48 hektāru liela zemes gabala pārdošanu šai sabiedrībai Lasosē [*La Saussaye*] industriālajā zonā un par maksu par notekūdeņu novadīšanu, kas bija jāaprēķina pēc izdevīgāka tarifa (turpmāk tekstā — “*Scott* vienošanās”). Šī vienošanās paredzēja, ka Luarē departaments un Orleānas pilsēta piedalīsies teritorijas labiekārtošanā par labu prasītājam ar maksimālo summu 80 miljonu Francijas franku (FRF) apmērā (12,2 miljoni EUR).
- 3 Attiecīgā zemes gabala labiekārtošanai nepieciešamo darbu un pētījumu veikšana tika uzticēta *société d'économie mixte pour l'équipement du Loiret* (turpmāk tekstā — “*Sempel*”). No 1987. gada 12. septembra nolīguma, kas noslēgts starp Luarē departamentu, Orleānas pilsētu un *Sempel* (turpmāk tekstā — “*Sempel* nolīgums”) izriet, ka Orleānas pilsēta nodeva *Sempel* 68 hektārus zemes par simbolisku cenu — vienu franku. Turklāt no *Scott* vienošanās 4. panta, kā arī no *Sempel* nolīguma 12. panta izriet, ka *Sempel* pārdošot *Scott* 48 hektārus zemes un ražotni noliktavu (turpmāk tekstā — “strīdīgais zemes gabals”) par 31 miljonu FRF (4,7 miljoni EUR), proti, FRF 65/m².
- 4 1996. gada novembrī Francijas Valsts kontrole [*Cour des comptes française*] publicēja publisku ziņojumu ar nosaukumu “Vietējo pašvaldību atbalsts uzņēmumiem”. Ar šo ziņojumu Valsts kontrole vēlējās vērst uzmanību uz dažiem iespējamiem atbalstiem, kurus Francijas pašvaldības piešķir atsevišķiem uzņēmumiem, un it īpaši par 48 hektāru liela zemes gabala Lasosē industriālajā zonā nodošanu *Scott*.
- 5 Pēc šī ziņojuma publikācijas 1996. gada 23. decembra vēstulē Komisija saņēma sūdzību attiecībā uz izdevīgajiem noteikumiem, ar kādiem Orleānas pilsēta un Luarē departaments pārdeva strīdīgo zemes gabalu prasītājam, un par maksu, kāda šai sabiedrībai esot aprēķināta par notekūdeņu novadīšanu.

- 6 1997. gada 17. janvāra vēstulē Komisija lūdza Francijas iestādes sniegt papildu informāciju. No 1997. gada janvāra līdz 1998. gada aprīlim tai sekoja korespondences apmaiņa starp Francijas iestādēm un Komisiju, kuras ietvaros Francijas iestādes tostarp 1997. gada 17. marta, 17. aprīļa un 29. maija vēstulēs daļēji sniedza prasītos precizējumus un papildu informāciju. 1997. gada 8. augustā Komisija no jauna lūdza Francijas iestādes sniegt papildu informāciju. Šo informāciju no Francijas iestādēm Komisija saņēma 1997. gada 3. novembrī un no prasītājas — 1997. gada 8. decembrī, 1998. gada 29. janvārī un 1998. gada 1. aprīlī.

- 7 1998. gada 10. jūlija vēstulē Komisija informēja Francijas iestādes par savu 1998. gada 20. maija lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru un uzaicināja šīs iestādes iesniegt apsvērumus un atbildēt uz dažiem jautājumiem (turpmāk tekstā — “lēmums par procedūras uzsākšanu”). Šajā vēstulē Komisija arī lūdza Francijas iestādes informēt prasītāju par procedūras uzsākšanu un par faktu, ka tai, iespējams, būs jāatmaksā viss nelikumīgi saņemtais atbalsts. Ar iepriekš minētās vēstules publikāciju 1998. gada 30. septembra *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 301, 4. lpp.) ieinteresētās puses tika informētas par procedūras uzsākšanu un tika uzaicinātas iesniegt iespējamus apsvērumus par attiecīgajiem pasākumiem.

- 8 1998. gada 30. septembrī Francijas iestādes pa tālruni informēja prasītāju par lēmumu par procedūras uzsākšanu. 1998. gada 23. novembra vēstulē prasītāja iesniedza apsvērumus par lēmumu par procedūras uzsākšanu.

- 9 1998. gada 25. novembra vēstulē Francijas iestādes arī iesniedza apsvērumus par lēmumu par procedūras uzsākšanu.

- 10 Iepazinusies ar Francijas iestāžu un trešo personu apsvērumiem, Komisija no jauna lūdza Francijas iestādes sniegt papildu informāciju. Tā kā šīs iestādes atbildēja tikai daļēji, tad Komisija tām 1999. gada 8. jūlijā, piemērojot Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 10. panta 3. punktu, uzdeva iesniegt nepieciešamo informāciju. 1999. gada 15. oktobrī Francijas iestādes daļēji atbildēja uz šo lūgumu.
- 11 1999. gada 7. decembra sanāksmē starp Francijas delegāciju, tai skaitā *Scott* pārstāvjiem, un Komisiju izņēmuma kārtā un procesuālajās interesēs Komisija atļāva Francijas delegācijai sniegt papildu informāciju līdz 1999. gada decembra beigām.
- 12 1999. gada 24. decembra vēstulē prasītāja iesniedza papildu apsvērumus saistībā ar 1999. gada 7. decembra sanākumi. 2000. gada 12. janvārī Komisija informēja prasītāju, ka tā atsakās pieņemt minēto vēstuli, jo tā tika iesniegta ārpus lēmumā par procedūras uzsākšanu paredzētā termiņa, proti, 1998. gada 30. oktobra.
- 13 Francijas iestādes papildu informāciju Komisijai iesniedza 2000. gada 10. janvārī un 21. februārī.
- 14 1996. gada janvārī *Kimberly-Clark Corp.* (turpmāk tekstā — “*KC*”) pārpirka prasītājas akcijas. 1998. gada janvārī *KC* paziņoja par attiecīgās rūpnīcas slēgšanu. Rūpnīcas aktīvus, proti, zemes gabalu un papīrfabriku, 1998. gada jūnijā pārpirka *Procter & Gamble* (turpmāk tekstā — “*P & G*”).

Apstrīdētais lēmums

- 15 2000. gada 12. jūlijā Komisija pieņēma Lēmumu 2002/14/EK par valsts atbalstu, ko Francijas Republika piešķīra *Scott Paper SA/Kimberly-Clark* (OV 2002, L 12, 1. lpp., turpmāk tekstā — “Apstrīdētais lēmums”). Pēc tam, kad tika celta šī prasība (skat. turpmāk tekstā 23. punktu), Komisija 2001. gada 2. martā Francijas Republikai paziņoja Apstrīdētā lēmuma kļūdas labojumu. Tādējādi tika grozīts Apstrīdētā lēmuma 1. pants un 172., 217. apsvērums, un 239. apsvēruma b) un a) apakšpunkts.
- 16 Apstrīdētā lēmuma grozītajā versijā bija paredzēts:

“1. pants

Valsts atbalsts kā izdevīgāka zemes gabala cena un maksas par notekūdeņu novadišanu izdevīgāks tarifs, ko Francijas Republika ir piešķīrusi *Scott* par 39,58 miljonu FRF lielu summu (6,03 miljoni EUR), vai saskaņā ar aktualizēto vērtību 80,77 miljoni FRF (12,3 miljoni EUR) kā izdevīga zemes gabala cena [...] ir nesaderīgs ar kopējo tirgu.

2. pants

1. Francija veic visus vajadzīgos pasākumus, lai atgūtu no tā saņēmjēja attiecīgo atbalstu, kas paredzēts 1. pantā un jau ir ticis nelikumīgi nodots tā rīcībā.

2. Atgūšanai jānotiek nekavējoties saskaņā ar valsts tiesībās minētajām procedūrām, ja vien tās nodrošina tūlītēju un efektīvu šī lēmuma izpildi. Atgūstamajā atbalstā ietilpst procenti, sākot no dienas, kad atbalsts tika nodots saņēmēju rīcībā, līdz tā atgūšanas datumam. Procentus aprēķina, pamatojoties uz atsaucis likmi, kas tiek izmantota subsīdijas ekvivalenta aprēķinam reģionālā atbalsta ietvaros.”

- 17 Aprēķinot atbalsta vērtību, Komisija secināja, ka 68 hektārus lielo, neaprikoto zemes gabalu Francijas iestādes iegādājās laikposmā starp 1975. gadu un 1987. gadu par 10,9 miljoniem FRF (1,7 miljoni EUR) (Apstrīdētā lēmuma 15. un 170. apsvērums).
- 18 Saskaņā ar 1993. gada 26. jūlija “Z.1 La Saussaye & La Planche” industriālās zonas likvidācijas bilanci (turpmāk tekstā — “*Sempel* likvidācijas bilance”) Komisija šai summai pieskaitīja kopējās izmaksas, kuras par zemes gabala labiekārtošanu sedza *Sempel*, proti, 140,4 miljonus FRF (21,4 miljoni EUR), tādējādi nonākot pie kopējās summas 151,3 miljoniem FRF (23,1 miljons EUR) (Apstrīdētā lēmuma 168.–170. apsvērums).
- 19 Komisija no šīs summas atņēma 51,3 miljonus FRF (7,9 miljoni EUR), kas atbilst finansiālajām izmaksām par *Sempel* aizņēmumiem, PVN atmaksai par zemes gabala labiekārtošanu, kā arī izmaksām par publisko notekūdeņu kanalizācijas sistēmu, jo Francijas iestādes pierādīja, ka tā nebija paredzēta tikai *Scott* ekskluzīvai lietošanai, bet tā tika izmantota visā pašvaldības teritorijā (Apstrīdētā lēmuma 171. apsvērums).
- 20 Komisija uzskata, ka strīdīgā zemes gabala pārdošanas izmaksas tādējādi sasniedza 100 miljonus FRF (15,2 miljoni EUR). Tā kā *Scott* iegādājās tikai 48 hektārus no 68 hektāru lielā zemes gabala, tad Komisija aprēķināja, ka darījumu izmaksas, kas

tieši attiecas uz *Scott*, sasniedz 48/68 no 100 miljoniem FRF (15,2 miljoni EUR), proti, 70,588 miljonus FRF (10,76 miljoni EUR).

- 21 No šīs summas Komisija atņēma 31 miljonu FRF (4,7 miljoni EUR), ko *Sempel* saņēma no *Scott*, un nonāca pie Francijas iestāžu ciesto zaudējumu neto vērtības 39,58 miljonu FRF (6,03 miljoni EUR) apmērā vai saskaņā ar aktualizēto vērtību — 80,77 miljoniem FRF (12,3 miljoni EUR).
- 22 Komisijas veikto atbalsta vērtības aprēķinu var rezumēt šādi:

Apraksts (miljonos FRF)	Kopsumma (miljonos FRF)
Zemes gabala izmaksas (10,9 par sākotnējo zemes gabalu un 140,4 par labiekārtošanu)	151,3
Atskaitījumi (29,4 par aizņēmumu no <i>Sempel</i> finansiālajām izmaksām; 8,3 par PVN atmaksu; 13,6 par publisko notekūdeņu kanalizācijas sistēmu)	- 51,3
Darījuma izmaksas (151,3-51,3)	100
Pārdošanas izmaksas <i>Scott</i> (48/68 no darījuma izmaksām)	70,588
Cena, ko samaksāja <i>Scott</i>	- 31
Atbalsta summa	39,588

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 23 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2000. gada 30. novembrī, prasītāja cēla šo prasību.

- 24 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2000. gada 4. decembrī un reģistrēts ar numuru T-369/00, Luarē departaments arī cēla prasību atcelt Apstrīdēto lēmumu.
- 25 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2001. gada 5. aprīlī, Francijas Republika lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā prasītājas prasījumu atbalstam.
- 26 Ar piektās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētāja 2001. gada 10. maija rīkojumu Francijas Republikai tika atļauts iestāties šajā lietā prasītājas prasījumu atbalstam.
- 27 Pēc *Scott* lūguma Pirmās instances tiesa pirms lietas izskatīšanas pēc būtības nolēma izskatīt jautājumu par termiņa beigšanos, ko lietā T-366/00 izvirzīja *Scott*, piemērojot Regulas Nr. 659/1999 15. pantu.
- 28 Ar 2003. gada 10. aprīļa spriedumiem Pirmās instances tiesa noraidīja *Scott* un Luarē departamenta celtās prasības tiktāl, ciktāl tās bija pamatotas ar to, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 659/1999 15. pantu, un lēmuma pieņemšana par tiesāšanās izdevumiem šajās lietās tika atlikta (2003. gada 10. aprīļa spriedumi lietā T-366/00 *Scott/Komisija*, *Recueil*, II-1763. lpp., un lietā T-369/00 *Département du Loiret/Komisija*, *Recueil*, II-1789. lpp.). Tika nolemts pārējā daļā tiesvedību turpināt.
- 29 Gaidot Tiesas spriedumu par apelācijas sūdzību, ko cēla *Scott* pret iepriekš 28. punktā minēto spriedumu lietā *Scott/Komisija*, Pirmās instances tiesa apturēja tiesvedību šajā lietā, kā arī lietā T-369/00.

- 30 Ar 2005. gada 6. oktobra spriedumu lietā C-276/03 P *Scott/Komisija* (Krājums, I-8437. lpp.) Tiesa noraidīja apelācijas sūdzību, ko cēla *Scott* pret iepriekš 28. punktā minēto 2003. gada 10. aprīļa spriedumu lietā *Scott/Komisija*.
- 31 Ar 2005. gada 10. novembra vēstuli Pirmās instances tiesa uzaicināja lietas dalībniekus sniegt savus apsvērumus par tiesvedības atjaunošanu, ņemot vērā iepriekš 30. punktā minēto 2005. gada 6. oktobra spriedumu lietā *Scott/Komisija*. Prasītāja 2005. gada 24. novembra atbildē apstiprināja, ka vienīgie pamati un argumenti, kuri vēl ir jāatrisina, ir tie, kas ir saistīti ar valsts atbalstu apgalvotās izdevīgās cenas veidā par strīdīgo zemes gabalu, ko prasītāja nopirka Lasosē industriālajā zonā, kā arī tie, kas ir saistīti ar to, ka Komisija rīkojumā par atbalsta atgūšanu piemēroja salikto procentu likmi.
- 32 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa nolēma atsākt mutvārdu procesu un procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzaicināja lietas dalībniekus rakstveidā atbildēt uz vairākiem jautājumiem. Šis lūgums tika izpildīts.
- 33 2006. gada 25. oktobra tiesas sēdē tika uzklauti lietas dalībnieču mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem.
- 34 Šajā kontekstā prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:
- atcelt Apstrīdētā lēmuma 2. pantu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz atbalstu, kas piesūķirts kā izdevīgāka zemes gabala cena, kas minēta šī lēmuma 1. pantā;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

35 Francijas Republikas kā personas, kas iestājusies lietā prasītājas prasījumu atbalstam, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Apstrīdēto lēmumu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

36 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību;
- piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;
- pakārtoti, piespriest lietas dalībniekiem segt savus tiesāšanās izdevumus pašiem.

Juridiskais pamatojums

37 Savas prasības atbalstam prasītāja izvirza četrus pamatus. Pirmais pamats izriet no procesuālo tiesību pārkāpuma, otrs — no vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpuma, trešais — no tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpuma un ceturtais — no kļūdaina atbalsta novērtējuma.

- 38 Vispirms ir jāizskata prasības pieteikuma pielikumu pieņemamība un pēc tam ir jāizvērtē ceturtais pamats.

Par prasības pieteikuma pielikumu pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 39 Komisija kritizē to, ka prasītāja pamatojas uz dokumentiem, kas nebija iekļauti administratīvajā procedūrā. Komisija uzskata, ka nav pieņemami šādi prasības pieteikuma pielikumi: 6. pielikums (raksts, kas publicēts 2000. gada 31. marta–1. aprīļa avīzē *Les Échos*), 13. pielikums (*Scott* advokāta 1999. gada 24. decembra vēstule Komisijai) un 19. pielikums (*Scott* advokāta 2000. gada 24. marta vēstule komisāra Monti [*Monti*] biroja loceklim, Komisijas loceklim).
- 40 Turklāt Komisija norāda, ka prasības pieteikuma 23. pielikums (Orleānas pilsētas sākotnējais piedāvājums prasītājai) daļēji tika paziņots Komisijai kā pielikums Francijas iestāžu 2000. gada 7. janvāra vēstulei. Taču vairākas lapas tikušas aizmirstas. 23. pielikumā esot ietvertas trūkstošās lapas. Ņemot vērā faktu, ka tā ir pirmā reize, kad Komisijai tika nosūtītas šīs lapas, tās neesot pieņemamas. Komisija piebilst, ka šīs lietas apstākļos Pirmās instances tiesa varētu juridiski ņemt vērā dažus faktus, kas izklāstīti šajā dokumentā.
- 41 Prasītāja apgalvo, ka raksts, kas publicēts avīzē *Les Échos* (skat. iepriekš 39. punktu), ir pieņemams, pamatojoties uz to, ka tas netika publicēts pirms termiņa beigām, kurā tai bija atļauts iesniegt Komisijai materiālos pierādījumus.

- 42 Attiecībā uz 1999. gada 24. decembra un 2000. gada 24. marta vēstulēm (skat. iepriekš 39. punktu) — tās esot bijis jāiekļauj administratīvajā procedūrā Komisijā, un, to nedarot, Komisija ir pieļāvusi kļūdu.
- 43 Attiecībā uz prasības pieteikuma 23. pielikumu (skat. iepriekš 40. punktu) prasītāja apgalvo, ka tā neesot zinājusi to, ka Francijas valdība Komisijai ir iesniegusi tikai nepilnīgu šā dokumenta kopiju. Taču Komisija neesot tiesīga noraidīt faktus, ja izrādās, ka materiālie pierādījumi, ko Komisijai ir iesniegusi dalībvalsts, ir kļūdaini vai nepilnīgi.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 44 Ievadā ir svarīgi atzīmēt to, ka dokumenti, ko Komisija uzskata par nepieņemamiem, bija juridiski korekti pievienoti prasības pieteikumam un tātad ir daļa no Pirmās instances tiesā iesniegtās lietas materiāliem. Tā rezultātā to pieņemamība pati par sevi šeit netiek apstrīdēta. Komisija galvenokārt norāda to, ka attiecīgie dokumenti Pirmās instances tiesai neesot jāņem vērā, izvērtējot Apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, tādēļ, ka tie nebija iekļauti dokumentos, kas administratīvajā procedūrā tika iesniegti Komisijai.
- 45 Ir jāatgādina, ka Komisijas lēmuma par valsts atbalstu tiesiskums ir jānovērtē, ņemot vērā informāciju, kas bija Komisijas rīcībā brīdī, kad tā pieņēma šo lēmumu par valsts atbalstu (Tiesas 1986. gada 10. jūlija spriedums lietā 234/84 Beļģija/Komisija, *Recueil*, 2263. lpp., 16. punkts, un 2003. gada 11. septembra spriedums lietā C-197/99 P Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-8461. lpp., 86. punkts). Kā to pamatoti norādīja Komisija, no tā izriet fakts, ka prasītāja nevar atsaukties uz argumentiem, kas Komisijai nav zināmi un kas nav paziņoti šīs tiesvedības gaitā (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1999. gada 6. oktobra spriedumu lietā T-110/97 *Kneissl Dachstein*/Komisija, *Recueil*, II-2881. lpp., 102. punkts).

- 46 Tomēr no šīs judikatūras neizriet, ka pierādījumi, kurus atbalsta saņēmējs ir iesniedzis prasības atcelt tiesību aktu ietvaros, nebūtu jāņem vērā, novērtējot Apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, ja tie tika juridiski korekti iesniegti Komisijai administratīvajā procedūrā pirms Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas un ja Komisija tos ir noraidījusi nepamatotu iemeslu dēļ.
- 47 Tātad ir jāizskata katrs attiecīgais pielikums.
- 48 Attiecībā uz rakstu, kas publicēts avīzē *Les Échos* (skat. iepriekš 39. punktu), nav šaubu, ka tas netika nosūtīts Komisijai administratīvajā procedūrā. Tādējādi to nevar ņemt vērā, novērtējot Apstrīdētā lēmuma tiesiskumu.
- 49 Attiecībā uz Orleānas pilsētas sākotnējo piedāvājumu prasītājai (skat. iepriekš 40. punktu) netiek apstrīdēts tas, ka Francijas Republika administratīvās procedūras ietvaros nosūtīja Komisijai atsevišķas šī dokumenta lapas kā pielikumu 2000. gada 7. janvāra vēstulei, bet aizmirsas pievienot dažas lapas, par to neinformējot Komisiju. Lasot nosūtītās lapas, Komisijai nebija acīmredzams tas, ka ir aizmirstas pārējās lapas. Tā rezultātā Komisijai nevarot pārnest, ka tā nav lūgusi Francijas Republiku iesniegt trūkstošās lapas un Apstrīdētā lēmuma tiesiskumu nevarot novērtēt, ņemot vērā šo lapu saturu.
- 50 Attiecībā uz *Scott* advokāta 2000. gada 24. marta vēstuli Komisijai (skat. iepriekš 39. punktu), kā to atzina *Scott* atbildē uz Pirmās instances tiesas rakstveida jautājumiem, tā attiecas uz jautājumu par noilgumu. Ņemot vērā to, ka Pirmās instances tiesa jau izskatīja šo jautājumu (skat. iepriekš 27. un 28. punktu), iebildumi, kas izvirzīti pret šo vēstuli, nav vērā ņemami šīs lietas atrisināšanā.

- 51 Turpinājumā ir jāizskata *Scott* advokāta 1999. gada 24. decembra vēstule Komisijai (skat. iepriekš 39. punktu). Komisija attiecās ņemt vērā šo vēstuli, pamatojoties uz to, ka to nosūtīja trešā persona un ka tā tika iesniegta ārpus termiņa, kas paredzēts lēmumā par procedūras uzsākšanu (skat. iepriekš 12. punktu).
- 52 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka valsts atbalstu kontroles procedūra, ņemot vērā tās vispārējo sistēmu, tiek uzsākta pret dalībvalsti, kas ir atbildīga saistībā ar tās pienākumiem pret Kopienu par atbalsta piešķiršanu (Tiesas 2002. gada 24. septembra spriedums apvienotajās lietās C-74/00 P un C-75/00 P *Falck* un *Acciaierie di Bolzano*/Komisija, *Recueil*, I-7869. lpp., 81. punkts).
- 53 Šajā procedūrā ieinteresētās personas, izņemot dalībvalsti, kas atbildīga par atbalsta piešķiršanu, pašas nevar iesaistīties tādā procesā, kur ir spēkā pušu sacīkstes princips, ar Komisiju, kādu var sākt minētā valsts. Tādēļ tās galvenokārt ir informācijas avoti Komisijai (skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-198/01 *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, Krājums, II-2717. lpp., 192. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 54 Šajā sakarā neviens noteikums par valsts atbalsta kontroles procedūru neparedz īpašu statusu atbalsta saņēmējiem attiecībā pret pārējām ieinteresētajām personām. Ir jāatgādina, ka valsts atbalstu kontroles procedūra nav procedūra, kas uzsākta "pret" atbalsta saņēmēju un kas tam sniegtu tikpat plašas tiesības kā aizstāvības tiesības (iepriekš 52. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Falck* un *Acciaierie di Bolzano*/Komisija, 83. punkts). Lai arī atbalsta saņēmējam nav procesa dalībnieka statusa, judikatūrā tam tiek atzītas noteiktas procesuālas tiesības, kuru mērķis ir ļaut šim saņēmējam sniegt informāciju Komisijai un izteikt savus argumentus (iepriekš 30. punktā minētais 2005. gada 6. oktobra spriedums lietā *Scott*/Komisija, 34. punkts).

- 55 Šajā gadījumā nav šaubu, ka *Scott* tika uzaicināta iesniegt savus apsvērumus formālās izmeklēšanas procedūras ietvaros atbilstoši EKL 88. panta 2. punktam un Regulas Nr. 659/1999 6. panta 1. punktam un ka tā šo iespēju izmantoja 1998. gada 23. novembrī, iesniedzot Komisijai detalizētus apsvērumus (skat. iepriekš 8. punktu).
- 56 Tomēr no judikatūras, kas tika atgādināta šī sprieduma 52.–54. punktā, neizriet tas, ka Komisijai ir tiesības neņemt vērā pārējos atbalsta saņēmēja apsvērumus, kas iesniegti pēc termiņa beigšanās, kāds paredzēts lēmumā par formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu. Savukārt no judikatūras izriet tas, ka Komisijai ir pienākums rūpīgi un objektīvi izskatīt lietas materiālus EKL 88. panta ietvaros (Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā *C-367/95 P Komisija/Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., turpmāk tekstā — “spriedums lietā *Sytraval*”, 62. punkts, un Pirmās instances tiesas 2003. gada 6. marta spriedums apvienotajās lietās *T-228/99* un *T-233/99 Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen/ Komisija*, *Recueil*, II-435. lpp., 167. un 168. punkts). No tā izriet, ka Komisijai dažos gadījumos būtu pienākums ņemt vērā atbalsta saņēmēja apsvērumus, kas iesniegti pēc termiņa beigšanās, kāds paredzēts lēmumā par procedūras uzsākšanu.
- 57 Neviens no Regulas Nr. 659/1999 noteikumiem, tostarp tās 6. pants, neaizliedz Komisijai pieņemt šādus apsvērumus. Ar šo pantu Komisijai tiek ļauts pagarināt ieinteresēto pušu apsvērumu iesniegšanas termiņu gadījumos, kas ir rūpīgi pamatoti.
- 58 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai uzskatītu, ka pastāv atbalsts, ir jābūt izpildītiem visiem EKL 87. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem (Tiesas 1990. gada 21. marta spriedums lietā *C-142/87 Beļģija/Komisija*, saukta par “*Tubemeuse*”, *Recueil*, I-959. lpp., 25. punkts, un 2003. gada 24. jūlija spriedums lietā *C-280/00 Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, *Recueil*, I-7747. lpp., 74. punkts). Tādējādi Komisijai ir pienākums pārbaudīt, vai saņēmējs faktiski saņem labumu no apgalvotā atbalsta. Šajā gadījumā šāda labuma esamība tika enerģiski apstrīdēta izmeklēšanas procesa ietvaros. Par strīdīgā zemes gabala vērtības

noteikšanu notika daudzu vēstuļu apmaiņa starp Francijas iestādēm, *Scott* un Komisiju. Šādos apstākļos Komisija nevar aizbildināties ar savu pienākumu valsts atbalsta jomā formālu interpretāciju, lai liegtu atbalsta saņēmējam iespēju sniegt savus apsvērumus par pretrunīgiem lietas izskatīšanas aspektiem, noraidot informāciju, kas ir iesniegta pašas Komisijas noteiktajos termiņos (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 22. februāra spriedumu lietā T-34/02 *Le Levant 001* u.c./Komisija, Krājums, II-267. lpp., 96. punkts).

- 59 Lai gan valsts atbalstu kontroles procedūra ir uzsākta pret atbildīgo dalībvalsti, un, neņemot vērā šīs dalībvalsts pienākumu pilnībā sadarboties ar Komisiju un tai sniegt visu prasīto informāciju, Komisija nevar neievērot faktu, ka iespējamais rīkojums par atbalsta atgūšanu atbalsta saņēmējam var radīt nopietnas finansiālas sekas. Prasot iesniegt pierādījumus un izdarot to izvērtēšanu, Komisija nevar prezumēt, ka dalībvalstij un atbalsta saņēmējam ir kopējas intereses, it īpaši attiecībā uz atbalsta vērtības aprēķinu. Ņemot vērā faktu, ka atbalsts tiek atmaksāts attiecīgajai dalībvalstij un nevis Kopienai, Komisija nevar pieņemt, ka dalībvalsts mērķis ir samazināt atmaksājamo summu tā, lai taisnīgi izturētos pret atbalsta saņēmēju.
- 60 Šajā gadījumā Komisijai bija jāizskata apgalvotais valsts atbalsts gandrīz desmit gadus pēc tā piešķiršanas 1987. gadā. Turklāt *Scott* kā atbalsta saņēmēju 1996. gadā nopirka *KC*, un 1998. gadā tā pārdeva strīdīgo zemes gabalu *P & G* (skat. iepriekš 14. punktu). No tā izriet, ka šajā lietā nav viegli iegūt informāciju par atbalsta vērtību.
- 61 1999. gada 7. decembra sanāsmē ar Francijas delegāciju, tai skaitā ar *Scott* pārstāvjiem, Komisija vēl joprojām vēlējas noskaidrot šīs lietas apstākļus. Tādēļ tā pieņēma lēmumu “procedūras interesēs” (Apstrīdētā lēmuma 11. apsvēruma) atļaut iesniegt papildu informāciju līdz 1999. gada decembra beigām. Puses nav vienisprātis

par jautājumu, vai Komisija atļāva tikai Francijas iestādēm sniegt papildu informāciju, vai šis piedāvājums tika izteikts visai delegācijai, tai skaitā *Scott* pārstāvjiem. Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisija nav pierādījusi, ka tā attiecīgajā sanāksmē izteikto piedāvājumu konkrēti attiecināja tikai uz Francijas iestādēm. Katrā ziņā *Scott* savu 1999. gada 24. decembra vēstuli nosūtīja, atbildot uz šo piedāvājumu.

62 Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisijas lēmums noraidīt šo vēstuli bija nesamērīgs un pretrunīgs. Pirmkārt, ņemot vērā faktu, ka Komisija pēc attiecīgās sanāksmes bija gatava pieņemt papildu informāciju līdz 1999. gada 31. decembrim, šādos apstākļos nebija iemesla noteikt atšķirības atkarībā no tā, kas ir minētās informācijas avots, un noraidīt attiecīgo vēstuli tikai tādēļ, ka to sūtīja atbalsta saņēmēja un nevis Francijas iestādes. Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka tiesas sēdē Komisija apstiprināja to, ka, ja 1999. gada 24. decembra vēstules saturs būtu bijis izklāstīts uz Francijas valdības oficiālās veidlapas, tad Komisija būtu pieņēmusi minēto dokumentu un būtu to ņēmusi vērā Apstrīdētajā lēmumā. Komisija nevar, no vienas puses, atļaut atbalsta saņēmējam piedalīties sanāksmē, kurā tā atļauj sniegt papildu informāciju, un, no otras puses, tam vēlāk aizliegt iesniegt šo informāciju. Otrkārt, Komisijas reakcija bija pretrunīga, jo tā pieņēma līdzīgu informāciju no Francijas iestādēm 2000. gada 7. janvārī un 21. februārī (skat. iepriekš 13. punktu), proti, ilgu laiku pēc 1999. gada 7. decembra sanāksmē noteiktā termiņa — 1999. gada 31. decembra — beigšanās.

63 Šādos apstākļos nav pieņemams pamatojums par prasītājas 1999. gada 24. decembra vēstules noraidīšanu. Tātad prasītāja var atsaukties uz šo vēstuli, lai apstrīdētu Apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, jo šī vēstule Komisijai tika iesniegta termiņā, ko Komisija pati bija noteikusi, pirms administratīvās procedūras izbeigšanas un sešus mēnešus pirms Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.

Par ceturto pamatu, kas izriet no kļūdaina atbalsta novērtējuma

Lietas dalībnieku argumenti

- 64 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, novērtējot strīdīgā zemes gabala vērtību. It īpaši Komisijas pieeja esot kļūdaina tādēļ, ka tā balstīta uz neaprikota zemes gabala cenu un uz dalībvalsts segtajām labiekārtošanas izmaksām, pieņemot, ka attiecīgās izmaksas, no kurām tika atskaitīts 31 miljons FRF, kas tika samaksāts *Sempel*, bija apgalvotā atbalsta vērtība.
- 65 Attiecībā uz neaprikota zemes gabala vērtību prasītāja uzskata, ka Orleānas pilsētas segtās izmaksas vairāk nekā 12 gadus pirms datuma, kurā zemes gabals tika pārdots prasītājai, nav ticams rādītājs par neaprikota zemes gabala cenu 1987. gadā. Atsaucoties uz savu 1999. gada 24. decembra vēstuli un uz Francijas Republikas 2000. gada 21. februāra vēstuli, prasītāja apgalvo, ka Komisijai esot bijis jābalstās uz nodokļu kontroli, kuru minēja Francijas iestādes, un saskaņā ar kuru neaprikota zemes gabala cena 1987. gadā un 1988. gadā bija tikai FRF 5,55/m².
- 66 Saistībā ar Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru tā nevarēja ņemt vērā nodokļu kontroli, jo tā tika veikta sešus gadus pēc attiecīgās pārdošanas, prasītāja atzīmē, ka minētā kontrole attiecas uz neaprikota zemes gabala vērtību brīdī, kas ir nozīmīgs šai tiesvedībai valsts atbalsta jomā, un ka tā balstīta uz tajā laikā veiktu vērtējumu. Prasītāja piebilst, ka zemes gabala vērtējums, kas tika izmantots nodokļu kontrolei, bija piemērots apgalvotā valsts atbalsta izskatīšanai, jo nodokļu iestādēm bija acīmredzama interese noteikt iespējami augstāku zemes gabala cenu, lai samazinātu rūpnīcas amortizācijas izmaksas, uz kurām prasītāja varētu atsaukties, aprēķinot maksājamo ienākumu nodokli.

- 67 Prasītāja precizē, ka apgalvotā acīmredzamā kļūda vērtējumā nav kļūda, ko Komisija esot pieļāvusi, neņemot vērā 1998. gada vērtējumu, kas tika izmantots 1993. gada nodokļu kontrolei. Minētā kļūda drīzāk izriet no fakta, ka Komisija ņēma vērā datus, kas acīmredzami nebija pārlicinoši, kaut gan prasītāja esot iesniegusi juridiski korektu alternatīvu informāciju, ko Komisija neesot izskatījusi.
- 68 Prasītāja uzskata, ka tā kā Orleānas pilsētai attiecīgais zemes gabals piederēja kopš 1975. gada (Apstrīdētā lēmuma 15. apsvērumš), nav runas par gadījumu, kad saskaņā ar līgumu, kas noslēgts starp valsts iestādi un uzņēmumu, kuram būtu jāsaņem valsts atbalsts, valsts iestāde plānotu iegādāties zemes gabalu, lai to pēc tam pārdotu šim uzņēmumam par cenu, kas ir zemāka nekā pirkuma cena. Tādā gadījumā ikviena valsts atbalsta izvērtēšana notiktu, pamatojoties uz izmaksām, kas jāsedz valsts iestādei par attiecīgo zemes gabalu. Savukārt šajā gadījumā Komisijai vajadzēja noteikt zemes gabala vērtību datumā, kurā tas tika pārdots *Scott*.
- 69 Attiecībā uz izmaksām par zemes gabala labiekārtošanu Komisija izmaksas, ko sedza *Sempel* par zemes gabala labiekārtošanu, esot nepamatoti uzskatījusi par atbalsta vērtību. No *Scott* vienošanās izriet, ka pašvaldības vienojās par to, ka *Sempel* šajā zemes gabalā veiks labiekārtošanas darbus par maksimālo summu 80 miljoniem FRF. Ņemot vērā šo maksimālo summu, acīmredzami kļūdaini un netaisnīgi esot Komisijas pieņēmums, saskaņā ar kuru 48/68 no katra *Sempel* iztērētā franka prasītājam tika radīts labums.
- 70 *Sempel* segtās izmaksas varētu būt izšķērdētas vai iztērētas tam, lai veiktu labiekārtošanas darbus, kurus *Scott* neprasiya un kas nebija tās interesēs. Tās varēja arī izlietot infrastruktūras izveidei, ko parasti sedz no valsts budžeta, un tādējādi tās nevar tikt uzskatītas par valsts atbalstu (Apstrīdētā lēmuma 168. un 169. apsvērumš).

- 71 Prasītāja piebilst, ka strīdīgais zemes gabals tai tika pārdots par 31 miljonu FRF (vai FRF 64/m²). Prasītāja uzskata, ka tā bija tirgus cena. Šajā sakarā tā norāda, ka 1998. gadā *P & G* nopirka attiecīgos 48 hektārus un rūpnīcu par faktisko tirgus cenu, proti, 27,653 miljoniem FRF. *P & G* samaksātā cena atspoguļo labākas norādes par strīdīgā zemes gabala vērtību 1987. gadā nekā fakti, kurus Komisija nolēma ņemt vērā.
- 72 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā, aprēķinot atbalsta summu.
- 73 Tostarp Apstrīdētajā lēmumā, ko Komisija laboja pēc tam, kad tika celta prasība, esot pieļauta kļūda aprēķinos (skat. iepriekš 15. punktu).
- 74 Turklāt Komisija esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nosakot procentu likmi 5,7 % apmērā tam, lai aprēķinātu atbalsta aktualizēto vērtību strīdīgajam zemes gabalam. Ciktāl Komisija izvērtēja šī atbalsta izmaksas valstij, tai bija jāpiemēro procentu likme, kādu Francijā maksā tādas valsts pakļautībā esošas iestādes kā *Sempel*, proti, procentu likme, kas ir zemāka par summu, ko privātā sektora uzņēmumi maksā par saviem aizņēmumiem.
- 75 Komisija, pirmkārt, norāda, ka prasītāja neapstrīd to, ka Komisija ir izpildījusi vispārējos noteikumus par rīkojumiem sniegt informāciju (skat. Regulas Nr. 659/1999 13. pantu un Tiesas 1994. gada 13. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-324/90 un C-342/90 Vācija un *Pleuger Worthington*/Komisija, *Recueil*, I-1173. lpp., 26. punkts). Komisija piebilst, ka tai nebija pienākuma paziņot rīkojumu tieši prasītājai, jo procedūra valsts atbalstu jomā notiek vienīgi starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti. Prasītājai esot bijusi iespēja iesniegt savus apsvērumus pēc lēmuma par procedūras uzsākšanu pieņemšanas un katrā ziņā tai esot bijis iespējams

sniegt trūkstošo informāciju pēc tam, kad tika publicēts preses paziņojums par rīkojumu sniegt informāciju. Turklāt, kā tas turpmāk tiks pierādīts, Komisija pastāv uz faktu, ka minētās informācijas trūkums šajā gadījumā nerada nekādas ievērojamas grūtības.

- 76 Komisija atzīmē, ka tā centās noteikt prasītājam pārdotā neapriktā zemes gabala vērtību un labiekārtošanas izmaksas. Tiktāl, ciktāl Komisija esot pamatojusies uz izmaksām, ko sedza dalībvalsts, tā šādi rīkojās tādēļ, ka tā esot konstatējusi, ka šajā gadījumā šī pieeja sniedza ticamus rādītājus par prasītājam pārdotā strīdīgā zemes gabala iespējamo vērtību.
- 77 Attiecībā uz neapriktoto zemes gabalu Komisija esot centusies noteikt tā vērtību, kāda tā bija 1987. gada 31. augustā — datumā, kurā tika noslēgta vienošanās. Lai gan Apstrīdētajā lēmumā Komisija nav piemērojusi savu Paziņojumu 97/C 209/03 par valsts atbalsta elementiem, publiskajām iestādēm pārdodot zemi un ēkas (OV 1997, C 209, 3. lpp.) ar atpakaļejošu spēku, tā esot piemērojusi EKL 87. panta 1. punkta “sistemātisko un loģisko” interpretāciju, ko tā izklāstīja minētajā paziņojumā. Šajā sakarā Komisija norāda, ka strīdīgais zemes gabals netika pārdots beznosacījumu izsoles procedūras ietvaros un ka neatkarīgs eksperts neveica strīdīgā zemes gabala vērtējumu, kolīdz tas tika pārdots prasītājam. Šādos apstākļos Komisija apgalvo, ka sākotnējās zemes gabala izmaksas, ko sedza valsts iestādes, ir “nozīmīgs rādītājs” par neapriktā zemes gabala vērtību.
- 78 Francijas iestādes procedūras gaitā trīs reizes esot informējušas Komisiju par to, ka vidējā cena par neapriktotu zemes gabalu, kas nopirkts laikposmā starp 1975. gadu un 1987. gadu, esot FRF 15/m² (Apstrīdētā lēmuma 8. zemsvītras piezīme). Lai gan šīs iestādes 1997. gada 3. novembra vēstulē precizēja, ka 30 hektāri tika nopirkti 1975. gada 1. jūlijā, 32,5 hektāri — 1984. gada 13. decembrī un 5,5 hektāri — 1987. gada 18. septembrī, tās nolēma nepaziņot katra šī zemes gabala cenu. Šajā sakarā Komisija norāda, ka administratīvajā procedūrā tai neesot iesniegts nedz pārdošanas līgums, nedz kāds cits dokuments, kas liecinātu par to, ka Orleānas

pilsēta pakāpeniski iegādājās neaprikoto zemes gabalu. Komisija neesot bijusi informēta par aprēķinu metodi, kas izmantota, lai aprēķinātu vidējo cenu FRF 15/m². Neesot arī precīzi zināms, kuri zemes gabali no 68 hektāru kopējās platības, ko iegādājās Orleānas pilsēta, tikuši pārdoti prasītājam, iegūstot 48 hektāru lielo zemes gabalu. Šādos apstākļos Komisija esot tiesīga secināt, ka norādītā cena FRF 15/m² attiecas uz laika posmu līdz 1987. gadam, un tādējādi to var uzskatīt par pietiekoši aktuālu un drošu rādītāju par zemes gabala minimālo cenu *Scott* vienošanās noslēgšanas brīdī.

79 Saskaņā ar Orleānas pilsētas Pašvaldības padomes [*conseil municipal de la ville d'Orléans*] 1994. gada 27. maija sēdes protokola 2.2. punktu neaprikota zemes gabala sākotnējā vērtība esot bijusi 10,9 miljoni FRE, proti, “ļoti samazināta” cena FRF 23/m². Ņemot vērā, ka šo protokolu pirms šīs tiesvedības uzsākšanas uzrakstīja iestāde, kas piešķir nelikumīgo atbalstu, Komisija uzskatīja, ka tajā tika sniegts saprātīgs un ticams pamats tam, lai noteiktu neaprikotā zemes gabala vērtību. Komisija piebilst, ka no piedāvājuma dokumenta, ko prasītājam sagatavoja Orleānas pilsēta, izriet, ka “[neaprikota] zemes gabala cena 1987. gada martā [bija] 20 miljoni franki” (vai 50 hektāri par FRF 40/m²).

80 Pretēji prasītājas apgalvotajam Francijas iestādes 2000. gada 21. februāra vēstulē neesot minējušas neaprikotā zemes gabala vērtējumu par FRF 5,55/m², pamatojoties uz apgalvoto nodokļu kontroli. Saskaņā ar Komisijas viedokli tā esot tikai informācija, kuras mērķis ir palīdzēt saprast tabulu, ko neapstiprina neviens dokumentāls pierādījums, kas attiecas uz 1993. gadu, apmēram sešus gadus pēc *Scott* vienošanās, un kas ir pretrunā citiem šajā tiesvedībā sniegtajiem Francijas iestāžu paziņojumiem un Orleānas pilsētas pašvaldības Padomes paziņojumam 1994. gada protokolā. No tā izriet, ka Komisija, izvēlēdamās neizdarīt secinājumus no dokumenta, uz kuru atsaucas prasītāja, lai pierādītu, ka neaprikota zemes gabala cena bija FRF 5,55/m², neesot pieļāvusi nevienu kļūdu.

81 Prasītāja savā replikā pirmo reizi apgalvo, ka 1999. gada 24. decembra vēstulē esot ietverts 1988. gadā veikts neaprikota zemes gabala vērtējums (skat. iepriekš

65. punktu). Saskaņā ar Komisijas viedokli replikā minētie jaunie faktiskie argumenti ir nepieņemami, tāpat kā pati 1999. gada 24. decembra vēstule. Šajā sakarā Komisija norāda, ka no šīs vēstules nevar izsecināt ne mazāko norādi attiecībā uz vērtējumu, kas būtu veikts 1988. gadā.

82 Neatkarīgi no fakta, ka minētā vēstule esot nepieņemama, Komisija apgalvo, ka tā ir jānoraida pēc būtības. Pirmkārt, prasītāja neesot iesniegusi nevienu dokumentu, lai apstiprinātu apgalvojumu, saskaņā ar kuru šāds vērtējums tika izdarīts 1988. gadā, pamatojoties uz neaprikota zemes gabala vērtību 1987. gadā, un tā neesot sniegusi nevienu precizējumu par tiesību aktiem vai noteikumiem, saskaņā ar kuriem šāds vērtējums bijis jāveic. Otrkārt, Komisija uzskata, ka pašvaldību nodokļu administrācija varot piešķirt simboliskas un, galvenokārt, fiktīvas vērtības zemes gabaliem, lai novērtētu to aplikšanu ar pašvaldības vai citiem nodokļiem; šādām vērtībām esot maz sakara vai tām vispār neesot sakara ar zemes gabala faktisko tirgus vērtību. Treškārt, pretēji prasītājas apgalvotajam neesot iemesla tam, lai secinātu, ka nodokļu administrācija būtu piešķirusi visaugstāko iespējamo vērtību zemes gabalam tā, lai maksimāli ierobežotu labiekārtošanas izmaksas, samazinātu prasītājas segtās amortizācijas izmaksas un tādējādi palielinātu nodokļus, kas prasītājai būtu jāmaksā. Ceturtkārt, Komisija uzskata, ka nodokļu administrācijas veiktais vērtējums ne vienmēr izslēdz valsts atbalsta elementus.

83 Turklāt Komisija apstrīd prasītājas apgalvojumu, saskaņā ar kuru neaprikotais zemes gabals Orleānas pilsētai piederot kopš 1975. gada. Kā tas tika atzīmēts iepriekš 78. punktā, Francijas iestādes esot norādījušas, ka 30 hektāri esot nopirkti 1975. gada 1. jūlijā, 32,5 hektāri — 1984. gada 13. decembrī (nedaudz vairāk nekā divus gadus pirms piedāvājuma, kas tika izteikts *Scott*) un 5,5 hektāri — 1987. gada 18. septembrī, proti, pēc *Scott* vienošanās un *Sempel* nolīguma noslēgšanas. Saskaņā ar pašas prasītājas argumentāciju (skat. iepriekš 68. punktu) šādā situācijā Komisija esot pareizi rīkojusies, ņemot vērā cenu, kādu valstij būtu bijis jāmaksā, lai iegādātos neaprikoto zemes gabalu. Komisija piebilst, ka Francijas Republika nolēma nepaziņot Komisijai nedz to, kura zemes gabala daļa tika nodota prasītājai, nedz arī to, kāda metode tika izmantota, lai aprēķinātu vidējo cenu.

- 84 Attiecībā uz labiekārtošanu Komisija esot pieņēmusi lēmumu, kurā tā uzdod Francijas iestādēm sniegt detalizētus paskaidrojumus un dokumentus, kuros precīzi atspoguļots darbu apjoms, ko ir veikusi *Sempel*, un to faktiskās izmaksas. Administratīvajā procedūrā šī informācija Komisija neesot tikusi sniegta.
- 85 Turklāt prasītāja neesot sniegusi nevienu paskaidrojumu par labiekārtošanas faktisko vērtību. Kā tas tika paskaidrots iepriekš 77. punktā, ja nav tikusi ievērota atbilstošā piedāvājuma procedūra vai nav veikts neatkarīga eksperta vērtējums pirms sarunām, kas notiek pirms pārdošanas, tad dalībvalsts segtās izmaksas, proti, 89,1 miljons FRE, ir labs rādītājs tam, lai noteiktu prasītājai nodotās labiekārtošanas izmaksas. Šajā sakarā Komisija precizē, ka tā ir izmantojusi *Sempel* likvidācijas bilanci, proti, visticamāko tai pieejamo dokumentālo pierādījumu (šajā gadījumā pārbaudītu), no tās atņemot *Sempel* finansiālās izmaksas, PVN un valsts infrastruktūru izmaksas, kas veiktas pēc vienošanās ar Francijas iestādēm (Apstrīdētā lēmuma 89. un 171. apsvērumi). Komisija esot noteikusi labiekārtošanas kopējo vērtību, pamatojoties uz šo bilanci. Pretēji prasītājas apgalvotajam tai nodotās labiekārtošanas izmaksas esot atkarīgas no faktiskā būvdarbu apjoma, ko ir veikusi *Sempel*, un nevis no *Scott* vienošanās noteikumiem.
- 86 Komisija norāda, ka saskaņā ar Orleānas pilsētas pašvaldības Padomes 1994. gada 27. maija sēdes protokolu darījuma kopējās izmaksas Orleānas pilsētai un Luarē departamentam, ieskaitot zemes gabalu un labiekārtošanu, sasniedza vai nu 84,482 274 miljonus FRE, vai arī 92,531 048 miljonus FRF (2.2. punkts).
- 87 Komisija uzskata, ka pirkuma cena, ko 1998. gadā samaksāja *P & G* (skat. iepriekš 71. punktu), nebija labāks rādītājs 1987. gadā veiktās labiekārtošanas vērtības noteikšanai salīdzinājumā ar citiem pierādījumiem, kas bija Komisijas rīcībā un ko tā minēja Apstrīdētajā lēmumā. Komisija vērs uzmanību uz faktu, ka visā procedūras gaitā prasītāja sūdzas par netaisnību, ko tā pamato ar to, ka *KC* esot samaksājusi pilnu cenu, kolīdz tā iegādājās *Scott*, savukārt, kolīdz *Scott* pārdeva aktīvus, pirkuma

cenā netika iekļautas summas, kas atspoguļotu attiecīgā atbalsta elementus. Piekrist šim argumentam nozīmētu piekrist tam, ka pārdošanas cena *P & G* atspoguļo aktīvu vērtību, ko jau sākotnēji nopietni ietekmē attiecīgā atbalsta esamība. Komisija uzskata, ka prasītāja nevar gribēt to, “lai vilks būtu paēdis un kaza dzīva”: vai nu *P & G* bija “samaksājusi” *Scott* par atbalstu, kur tādā gadījumā nebūtu netaisnīgi to atgūt no *Scott*, vai nu *P & G* samaksāto cenu — un cenu, par kādu *Scott* varēja pārdot un bija gatava pārdot, — jau sākotnēji ir nopietni ietekmējusi atbalsta piešķiršana un tādā gadījumā tā nevar būt par pamatu tam, lai aprēķinātu zemes gabala un labiekārtošanas patieso vērtību 1987. gadā.

- 88 Komisija arī atgādina, ka turklāt tā uzdeva Francijas iestādēm tai iesniegt detalizētāku informāciju (Apstrīdētā lēmuma 97. un 168. apsvērumš).
- 89 Otrkārt, Komisija piekrīt tam, ka Apstrīdētajā lēmumā ir pieļauta kļūda aprēķinos (skat. iepriekš 73. punktu), un norāda, ka tādēļ ir veikusi nepieciešamos pasākumus, lai labotu šo kļūdu (skat. iepriekš 15. punktu).
- 90 Būtu jānoraida prasītājas arguments, saskaņā ar kuru Komisijas viedokli trūkstot konsekvences un tai esot bijis jāizmanto procentu likme, ko samaksāja *Sempel* (skat. iepriekš 74. punktu). Komisija esot pareizi izmantojusi procentu likmi 5,6 % apmērā, kāda paredzēta tās paziņojumā par atsauces un aktualizētās likmes noteikšanas metodi tam, lai aprēķinātu summu, kas ir jāatmaksā atbilstoši rīkojumam par nelikumīga valsts atbalsta atgūšanu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 91 Tā kā valsts atbalsta jēdziens ir juridiska rakstura jēdziens un tas ir jāinterpretē, raugoties no objektīvu faktu viedokļa, Kopienų tiesai pēc būtības ir jāņem vērā gan

tai iesniegtie iztiesājamās prāvas konkrētie fakti, gan Komisijas apsvērumu tehniskais un sarežģītais raksturs, lai īstenotu pilnīgu kontroli jautājumā par to, vai pasākums ietilpst EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas jomā (Tiesas 2000. gada 16. maija spriedums lietā C-83/98 P Francija/*Ladbroke Racing* un Komisija, *Recueil*, I-3271. lpp., 25. punkts, un Pirmās instances tiesas 2002. gada 17. oktobra spriedums lietā T-98/00 *Linde*/Komisija, *Recueil*, II-3961. lpp., 40. punkts).

- 92 Pasākumi, ar kuriem dažādos veidos tiek samazinātas uzņēmuma budžeta parastās izmaksas un kas tādēļ ir pielīdzināmi subsīdijām, ietver priekšrocību EKL 87. panta 1. punkta nozīmē (šajā sakarā skat. Tiesas 1961. gada 23. februāra spriedumu lietā 30/59 *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg*/Augstā iestāde, *Recueil*, 3., 39. lpp., un 2003. gada 8. maija spriedumu apvienotajās lietās C-328/99 un C-399/00 Itālija un *SIM 2 Multimedia*/Komisija, *Recueil*, I-4035. lpp., 35. punkts), tostarp preču vai pakalpojumu piegādi par izdevīgākiem nosacījumiem (Tiesas 2003. gada 20. novembra spriedums lietā C-126/01 *GEMO*, *Recueil*, I-13769. lpp., 29. punkts; skat. arī Tiesas 1988. gada 2. februāra spriedumu apvienotajās lietās 67/85, 68/85 un 70/85 *Van der Kooy* u.c./Komisija, *Recueil*, 219. lpp., 28. un 29. punkts).
- 93 Tad, kad šo principu piemēro gadījumā, kad valsts iestāde pārdod zemes gabalu uzņēmumam, tā sekas ir tādas, ka ir jānosaka, vai tā pircējs nevarēja iegūt pārdošanas cenu parastos tirgus apstākļos (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 6. marta spriedumu apvienotajās lietās T-127/99, T-129/99 un T-148/99 *Diputación Foral de Álava* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1275. lpp., 73. punkts). Nosakot tirgus cenu, Komisijai ir jāņem vērā apšaubāmais raksturs, kāds piemīt šīm pēc būtības retrospektīvi noteiktajām tirgus cenām (Pirmās instances tiesas 2004. gada 16. septembra spriedums lietā T-274/01 *Valmont*/Komisija, Krājums, II-3145. lpp., 45. punkts).
- 94 Ir arī jāatzīmē, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Komisijas mērķis, pieprasot atgūt nelikumīgu atbalstu, ir panākt to, lai saņēmējs zaudē priekšrocības tirgū, kādas tas ieguvis salīdzinājumā ar konkurentiem, un atjaunot stāvokli, kāds bijis pirms minētā atbalsta izmaksāšanas (šajā sakarā skat. iepriekš 58. punktā minēto Tiesas spriedumu

lietā *Tubemeuse*, 66. punkts, un 1995. gada 4. aprīļa spriedumu lietā C-348/93 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-673. lpp., 27. punkts). Tādējādi nelikumīga atbalsta atgūšana, kas tiek īstenota ilgstoši pēc attiecīgā atbalsta piešķiršanas, nav uzskatāma par sankcijām, kādas neparedz Kopienų tiesību akti (Tiesas 1999. gada 17. jūnija spriedums lietā C-75/97 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-3671. lpp., 65. punkts, un Pirmās instances tiesas 2000. gada 29. septembra spriedums lietā T-55/99 *CETM/Komisija*, *Recueil*, II-3207. lpp., 164. punkts). Citiem vārdiem sakot, Komisijas lēmumi valsts atbalstu jomā, ar ko tiek uzdots šo atbalstu atgūšana, ir pasākumi, kas uzdod atjaunot iepriekšējo stāvokli, un tiem nav sodoša rakstura.

- 95 Tomēr, ja Komisija nolemj izdot rīkojumu par noteiktas summas atgūšanu, tai saskaņā ar lietas rūpīgas un objektīvas izmeklēšanas pienākumu atbilstoši EKL 88. pantam (iepriekš 56. punktā minētie spriedumi lietā *Sytraval*, 62. punkts, un apvienotajās lietās *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, 167. punkts) tik precīzi, cik to atļauj lietas apstākļi, ir jānosaka atbalsta vērtība, kādu saņēma uzņēmums. Atjaunojot iepriekšējo stāvokli, kāds bija pirms atbalsta piešķiršanas, Komisijai, no vienas puses, ir jāpārlicinās par to, ka ir likvidēts atbalsta faktiskais labums, un tādējādi ir jāuzdod atgūt visu atbalstu. Komisija nevar, izjūtot simpātijas pret atbalsta saņēmēju, uzdot atgūt zemāku summu nekā atbalsta vērtība, ko tas ir saņēmis. No otras puses, Komisijai nav tiesību izteikt nosodījumu attiecībā uz nelikumības nopietno raksturu, uzdodot atgūt lielāku summu nekā atbalsta vērtība, kādu saņēma atbalsta saņēmējs.

- 96 Šajā sakarā ir jāpiebilst, ka nevar pārmest Komisijai to, ka tā ir veikusi aptuvenu vērtējumu. Attiecībā uz nepaziņotu atbalstu ir iespējams, ka lietas apstākļi ir tādi, ka Komisijai ir grūtības precīzi noteikt atbalsta vērtību, it īpaši ja ir pagājis ilgs laika posms kopš brīža, kad zemes gabals tika pārdots. Šādus apstākļus var ņemt vērā, lai novērtētu Komisijas lēmuma likumību, it īpaši jautājumu, vai Komisija EKL 88. panta 2. punktā minēto izmeklēšanas procedūru ir veikusi rūpīgi. Tomēr galvenais jautājums par atbalsta novērtēšanu ir fakts jautājums, par kuru Kopienų tiesai ir jāveic vispusīga kontrole. Tikai fakts, ka lietas apstākļu dēļ Komisija var

izdarīt aptuvenu novērtējumu, nenozīmē, ka tai ir rīcības brīvība attiecībā uz atgūstamās summas noteikšanu.

- ⁹⁷ Šajā gadījumā prasītāja uzsver to, ka cena, ko tā samaksāja par strīdīgo zemes gabalu, proti, 31 miljons FRF, atbilda īpašuma tirgus vērtībai 1987. gadā — datumā, kurā tika noslēgts *Sempel* nolīgums.
- ⁹⁸ Tomēr Apstrīdētajā lēmumā Komisija secināja, ka Francijas iestādes strīdīgo zemes gabalu pārdeva *Scott* par izdevīgāku cenu un noteica zemes gabala vērtību 70,588 miljonu FRF apmērā. Komisija pie šīs pēdējās summas nonāca, pamatojoties uz attiecīgo Francijas iestāžu segtajām izmaksām, nevis nosakot strīdīgā zemes gabala reālo tirgus vērtību 1987. gadā (skat. iepriekš 17.–20. punktu).
- ⁹⁹ Komisija apgalvo, ka tai bija tiesības, pat pienākums, paļauties uz Francijas iestāžu segtajām izmaksām. No vienas puses, šāda pieeja sniedzot drošus rādītājus par prasītājai nodotā zemes gabala un labiekārtošanas iespējamo tirgus cenu. No otras puses, Komisija Apstrīdētajā lēmumā uzsver (skat. it īpaši 97.–99. apsvērumu), ka Francijas Republika administratīvajā procedūrā nav sadarbojusies, ka tā ir piemērojusi novilcināšanas taktiku un it īpaši ka tā nav sniegusi visu nepieciešamo informāciju tam, lai noteiktu valsts atbalsta vērtību, neņemot vērā rikojumu sniegt informāciju, kas izdots atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktam (skat. iepriekš 10. punktu).

- 100 Šādos apstākļos un ņemot vērā šī sprieduma 91.–95. punktā minēto judikatūru, Pirmās instances tiesai ir jāpārbauda, vai Komisija pietiekami rūpīgi ir izskatījusi lietas materiālus, izvērtējot attiecīgos faktiskos apstākļus, un it īpaši tai ir jāizvērtē, vai strīdīgā zemes gabala vērtība, kādu Apstrīdētajā lēmumā tam noteica Komisija, pietiekami precīzi atbilst tirgus vērtībai 1987. gadā.
- 101 Ievadā ir jāatgādina, ka nav šaubu, ka Komisija Apstrīdētā lēmuma sākotnējā versijā ir pieļāvusi pārrakstīšanās kļūdu atbalsta summas aprēķinā un ka tā šo kļūdu izlaboja pēc tam, kad tika celta šī prasība. Apstrīdētā lēmuma sākotnējā versijā Komisija par atskaites punktu izvēlējās visa 68 hektārus lielā zemes gabala pārdošanas cenu, no kuras tā atņēma 31 miljonu FRF, ko samaksāja prasītāja. Pēc tam Komisija iegūto summu pareizināja ar 48/68, lai atspoguļotu faktu, ka *Scott* iegādājās tikai 48 hektārus. Saskaņā ar šiem aprēķiniem atbalsta vērtība kā izdevīgāka cena par strīdīgo zemes gabalu esot 48,7 miljoni FRF (7,42 miljoni EUR) vai saskaņā ar aktualizēto vērtību — 100 miljoni FRF (15,2 miljoni EUR).
- 102 Komisijas aprēķins bija kļūdainš, jo tā *Scott* piešķīra tikai 48/68 no 31 miliona FRF un nevis visu summu. Tā piekrita šai kļūdai un Apstrīdētā lēmuma labotajā versijā secināja, ka atbalsta vērtība bija 39,58 miljoni FRF vai saskaņā ar aktualizēto vērtību 80,77 miljoni FRF.
- 103 Tā kā Komisija savu kļūdu izlaboja pēc tam, kad tika celta šī prasība, ar to vien nevar pamatot Apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Šī kļūda ir pamats divējādiem apsvērumiem. Pirmkārt, tā rada jautājumu par iemesliem, kādēļ Komisija izmeklēšanas gaitā pieļāva tik smagu kļūdu. Otrkārt un galvenokārt, šāda veida kļūda pastiprina nepieciešamību tam, ka Pirmās instances tiesai ir jāveic rūpīga pārējo atbalsta aprēķina aspektu kontrole.

104 Vispirms ir jāizvērtē Komisijas pieeja, ko tā piemēroja Apstrīdētajā lēmumā, lai noteiktu strīdīgā zemes gabala vērtību.

— Par metodes un aprēķinu kļūdām Apstrīdētajā lēmumā

105 Vispirms ir jāatgādina, ka, nosakot atbalsta, kas piešķirts kā zemes gabala pārdošana par apgalvoto izdevīgāko cenu, vērtību, ir jāpiemēro privātā ieguldītāja, kas darbojas tirgus ekonomikā, princips. Tādējādi atbalsta vērtība ir vienāda ar starpību starp to, ko saņēmējs faktiski samaksāja, un to, ko tam tajā laikā būtu bijis jāsamaksā normālos tirgus apstākļos, lai nopirktu līdzvērtīgu zemes gabalu no privāta pārdevēja.

106 Šajā gadījumā Komisija piekrīt, ka, nosakot atbalsta summu, tā ir pamatojusies uz Francijas iestāžu segtajām izmaksām (skat. iepriekš 76. punktu). Komisija Apstrīdētajā lēmumā neatsaucās ne uz vienu tiešu un neatkarīgu vērtējumu par strīdīgā zemes gabala tirgus cenu 1987. gadā. Savukārt tā pamatojās uz cenu, kādu par strīdīgo zemes gabalu samaksāja attiecīgās iestādes. Lai gan pirkuma cena un labiekārtošanas izmaksas var sniegt sekundārus vai netiešus rādītājus par strīdīgā zemes gabala vērtību, šie faktori nav labākais šīs vērtības pierādījums. Privātā ieguldītāja principa piemērošana paredz, ka tiek novērtēta pārdošanas cena, kādu varētu saņemt par strīdīgo zemes gabalu, ja tas normālos tirgus apstākļos būtu pārdots 1987. gada augustā. Šo cenu ne vienmēr nosaka izmaksas, kādas sedza pārdevējs, jo to var ietekmēt dažādi faktori, tostarp pārdošanas laikā pastāvošais līdzsvars starp piedāvājumu un pieprasījumu. Citiem vārdiem, nav obligāti tas, ka Francijas iestāžu divpadsmit gadu garumā segtie izdevumi, nopērkot neaprikoto zemes gabalu (skat. iepriekš 17. punktu) un veicot tā labiekārtošanu, atspoguļo tā tirgus vērtību 1987. gada augustā.

- 107 Komisija atsauci uz vērtējumu, kas balstīts uz Francijas iestāžu segtajām izmaksām, pamato ar to, ka pretēji tās “sistemātiskai un loģiskai” EKL 87. panta 1. punkta interpretācijai, ko tā vēlāk izklāstīja Paziņojumā 97/C 209/03 par valsts atbalsta elementiem, publiskajām iestādēm pārdodot zemi un ēkas, Francijas iestādes strīdīgo zemes gabalu neesot pārdevušas beznosacījumu izsoles procedūras ietvaros un neatkarīgs eksperts neesot novērtējis strīdīgā zemes gabala vērtību, kolīdz tas tika pārdots prasītājam (skat. iepriekš 77. un 85. punktu). Šādos apstākļos Komisija uzskata, ka tā pamatoti varēja atsaukties uz attiecīgo iestāžu segtajām izmaksām, lai noteiktu strīdīgā zemes gabala vērtību.
- 108 Fakts, ka Francijas iestādes 1987. gadā pirms zemes gabala pārdošanas *Scott* nenoteica īpašuma vērtību, izmantojot publiskās iepirkšanas procedūru vai pamatojoties uz strīdīgā zemes gabala neatkarīgu vērtējumu, neatbrīvo Komisiju no pienākuma EKL 88. panta 2. punktā paredzētās izmeklēšanas procedūras ietvaros noteikt īpašuma cenu, pamatojoties uz visticamāko metodi. Pretēji Komisijas apgalvotajam tā nav ievērojusi “sistemātisko un loģisko” interpretāciju, ko tā min 1997. gada Paziņojumā, bet tā tieši izmantoja vēsturiskās pirkuma un labiekārtošanas izmaksas, ko sedza Francijas iestādes, neizmantojot iespēju saņemt neatkarīgu īpašuma vērtējumu (skat. turpmāk tekstā 137. un 138. punktu).
- 109 Turklāt, pat pieņemot, ka Komisijai, nosakot strīdīgā zemes gabala cenu, bija tiesības pamatoties tikai uz attiecīgo iestāžu segtajām izmaksām, Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisijas vērtējums par neaprikota zemes gabala cenu ir kļūdainis, tādēļ ka, pirmkārt, tā šajā sakarā ir pieļāvusi vēl vienu kļūdu aprēķinos un, otrkārt, tā pamatojās uz neprecīziem datiem par attiecīgajām izmaksām.
- 110 Pirmkārt, Apstrīdētajā lēmumā Komisija konstatē, ka attiecīgos 68 hektārus, kas “tajā laikā bija lauksaimniecības zeme, laika posmā no 1975. gada līdz 1987. gadam

nopirka [Orleānas] pilsēta par FRF 16/m² (EUR 2,4/m²), vai kopsummā par 10,9 miljoniem FRF (1,7 miljoni EUR)” (15. apsvērums). Šajā sakarā tā atsaucās uz Orleānas pilsētas pašvaldības Padomes 1994. gada 27. maija sēdes protokola 2.2. punktu. Tomēr no attiecīgā protokola izriet, ka summa 10,9 miljoni FRF atbilda neapriķotā, 48 hektāru lielā zemes gabala cenai, kas tika nodots *Scott*, un nevis 68 hektāriem zemes. Pretēji Komisijas aprēķiniem, neapriķotā zemes gabala cena bija FRF 23/m², proti, gandrīz 50 % vairāk nekā FRF 16/m². Tādējādi Komisija ir pieļāvusi aprēķinu kļūdu.

- 111 No tā izriet, ka Komisijai, aprēķinot atbalsta summu, ko saņēma *Scott*, nevajadzēja sadalīt 10,9 miljonu FRF summu starp 48 hektāriem zemes un 20 hektāriem zemes (Apstrīdētā lēmuma 170. apsvērums), bet tai vajadzēja visu šo summu attiecināt uz 48 hektāriem zemes. Fakts, ka šī kļūda sniedz labumu *Scott*, nenozīmē, ka tā ir piedodama. Komisijai vajadzēja noteikt pēc iespējas patiesāku attiecīgā atbalsta vērtību un uzdot tā atgūšanu (skat. iepriekš 95. punktā minēto judikatūru).
- 112 No tā izriet, ka Komisija arī kļūdījās, jo tā uzskatīja, ka neapriķotā zemes gabala vērtējumu par FRF 16/m² apstiprināja 68 hektāru zemes vidējā cena FRF 15/m², kādu administratīvajā procedūrā norādīja Francijas iestādes (Apstrīdētā lēmuma 15. apsvērums un 8. zemsvītras piezīme).
- 113 Var pieņemt, ka, ja Komisija nebūtu kļūdaini secinājusi, ka 48 hektāri zemes maksāja FRF 16/m², tā būtu ievērojusi ievērojamo skaitlisko atšķirību starp FRF 15/m² un FRF 23/m² un rezultātā būtu šaubījusies par informācijas par neapriķota zemes gabala cenu ticamību.

- 114 Otrkārt, par neprecīzu datu izmantošanu attiecībā uz neaprikotā zemes gabala cenu Komisija vismaz daļēji pamatojās uz vidējo cenu FRF 15/m², kādu Francijas iestādes samaksāja par 68 hektāriem neaprikotas zemes, ko tās nopirka 1975. gada 1. jūlijā (30 hektāri), 1984. gada 13. decembrī (32,5 hektāri) un 1987. gada 18. septembrī (5,5 hektāri). Komisija tiesas sēdē vairākkārt norādīja, ka tā par neaprikota zemes gabala vērtību izvēlējās vidējo cenu FRF 15/m².
- 115 Tomēr Komisija nepārbaudīja katra attiecīgā zemes gabala pirkuma cenu. Toties tā izmantoja vidējo cenu, ko veidoja pirkuma cenas 1975. gadā, 1984. gadā un 1987. gadā un kas noteikti neatspoguļo neaprikota zemes gabala tirgus vērtību 1987. gadā. It īpaši un pretēji tam, ko apgalvo Komisija (skat. iepriekš 78. punktu), 30 hektāru un 32,5 hektāru lielo zemes gabalu, kas tika nopirkti attiecīgi 1975. gadā un 1984. gadā, cenas saskaņā ar privātā ieguldītāja principu noteikti neatbilst neaprikota zemes gabala vērtībai 1987. gadā. Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka no Komisijas Paziņojuma 97/C 209/03 par valsts atbalsta elementiem, publiskajām iestādēm pārdodot zemi un ēkas, izriet, ka “zemes un ēku iegādes primārās izmaksas publiskajām iestādēm ir tirgus vērtības indikators, ja vien nav pagājis nozīmīgs laika posms no zemes un ēku pirkšanas līdz pārdošanai” [II 2. punkta d) apakšpunkts]. Pat ja Komisija piemēroja pieeju, kas izklāstīta šajā paziņojumā, tai noteikti nebija tiesību izmantot zemes gabala, kas nopirkts 1975. gadā, iegādes cenas.
- 116 Savukārt 5,5 hektāru zemes pirkuma cena, kas nopirkta 1987. gadā, laikā, kad tika veikta apstrīdētā pārdošana, varēja norādīt uz tā laika cenām par kvadrātmetru attiecīgās, neaprikotās zemes, ievērojot šīs pārdošanas apstākļu un nosacījumu noskaidrošanu. Tā vietā, lai censtos iegūt šo informāciju (skat. turpmāk tekstā 151.–153. punktu), Komisija paļāvās uz sekundāru informāciju.
- 117 Lietas materiālos netiek norādīts tas, kura daļa no 68 hektāriem zemes tika pārdota *Scott*, un it īpaši kāda ir saistība starp trim zemes gabaliem, kas nopirkti 1975. gadā, 1984. gadā un 1987. gadā, un 48 hektāriem zemes, kurus *Scott* nopirka 1987. gadā.

- 118 Komisija rakstveida procesuālajos dokumentos (skat. iepriekš 79. punktu) un it īpaši atbildēs uz Pirmās instances tiesas jautājumiem vairākkārt norāda, ka 10,9 miljoni FRF, kas minēti Orleānas pilsētas pašvaldības Padomes 1994. gada 27. maija sēdes protokolā, drīzāk attiecas uz sākotnējo 48 hektāru lielā, neapriktā zemes gabala “ļoti samazināto” vērtību, nevis uz tā cenu. Iznemot faktu, ka Komisija Apstrīdētajā lēmumā kļūdaini uzskatīja, ka 10,9 miljoni FRF attiecās uz 68 hektāriem zemes (skat. iepriekš 110. punktu), ir jāatzīmē, ka minētā protokola 2.2. punkts faktiski ir iss kopsavilkums, nesniedzot sīkus paskaidrojumus par “darījuma cenu”, tostarp, par neapriktota zemes gabala iegādi par 10,9 miljoniem FRF, kas bija “zemes sākotnējā cena”. Komisija Apstrīdētajā lēmumā pati norādīja, ka tā bija Francijas iestāžu “pirkuma cena” vai neapriktā zemes gabala “cena” (20., 157., 161. un 170. apsvērumus).
- 119 Komisijas rīcībā nebija nekādas informācijas par apstākļiem, kādos Orleānas pilsēta nopirka trīs zemes gabalus, kas kopā sasniedza 68 hektārus zemes. Nav arī zināmi šo pirkuma līgumu noteikumi. It īpaši Komisija nezināja, vai katrs no šiem zemes gabaliem tika iegūts, vienojoties par cenu, vai ar rīkojumu par ekspropriāciju valsts vajadzībām. Ja tas ir ekspropriācijas gadījums, iespējams, ka 10,9 miljonos FRF tika ietverta zaudējumu atlīdzība iepriekšējiem īpašniekiem par ekspropriāciju no šīs zemes, tai skaitā par lauksaimnieciskās darbības, kura veikta attiecīgajos zemes gabalos, pārtraukšanu, vai citas valsts segtās izmaksas, kas pārsniedz patieso neapriktota zemes gabala tirgus vērtību.
- 120 Vēl ir jānorāda, ka no lietas materiāliem izriet, ka Komisija nav ievērojusi dažus atbilstošos faktus, kas attiecās uz attiecīgā zemes gabala labiekārtošanas novērtēšanu. It īpaši saskaņā ar *Scott* vienošanos (skat. iepriekš 2. un 3. punktu) bija paredzēts, ka *Scott* par strīdīgo zemes gabalu, tai skaitā par 30 000 m² lielas rūpnīcas celtniecību, samaksās 31 miljonu FRF. Saskaņā ar Orleānas pilsētas pašvaldības Padomes 1994. gada 27. maija sēdes protokolu “tika uzcelta apmēram 54 000 m² (sākotnējo paredzēto 30 000 m² vietā) liela rūpnīca”. Šī atšķirība netika minēta Apstrīdētajā lēmumā un Komisija to, acīmredzot, nebija ņēmusi vērā, izskatot lietas

materiālus. Ja Komisija būtu ņēmusi vērā šo faktu, var pieņemt, ka tā būtu apšaubījusi sava vērtējuma ticamību par strīdīgā zemes gabala cenu kvadrātmetrā.

121 Turklāt no *Scott* vienošanās 4. panta izriet, ka prasītāja apņēmās nopirkt strīdīgo zemes gabalu par 31 miljonu FRF un ka *Sempel* veiks darbus uz šī zemes gabala "par maksimālo summu 80 [miljoniem FRF]". Tomēr saskaņā ar *Sempel* likvidācijas bilanci, ko Francijas iestādes 1999. gada 6. oktobrī nosūtīja Komisijai, kopējās izmaksas, ko sedza *Sempel* par zemes gabala labiekārtošanu, sasniedza 140,4 miljonus FRF. Faktam, ka labiekārtošanas darbi maksāja 140,4 miljonus FRF "maksimālās summas 80 [miljonu FRF]" vietā, ko paredzēja *Scott* vienošanās, citiem vārdiem sakot, to pārsniedzot par 75,5 %, bija jāļauj Komisijai saprast, ka *Sempel* segtās izmaksas ne vienmēr atspoguļoja strīdīgā zemes gabala tirgus vērtību. Šajā sakarā un saskaņā ar *Scott* pārmetumiem Komisijai *Sempel* likvidācijas bilance nav iekļauta lēmumā par procedūras uzsākšanu. Komisijai vismaz esot bijis jāuzdod jautājums *Scott* par atšķirībām skaitļos starp 140,4 miljoniem FRF un 80 miljoniem FRF, ko paredzēja *Scott* vienošanās.

122 Lietas materiālos nekas nav norādīts par jautājumu, vai *Sempel* segtās izmaksas tika pārsniegtas tādēļ, ka tika uzcelta gandrīz divas reizes lielāka rūpnīca nekā sākotnēji paredzēts, vai tādēļ, ka *Sempel* darbība bija neefektīva vai arī izšķērdības dēļ, kas neradīja zemes gabala vērtības palielināšanos. Kad Pirmās instances tiesa par šo aspektu uzdeva jautājumus tiesas sēdē, lietas dalībnieki nespēja precizēt to, vai rūpnīcas apjoma palielināšana izrietēja no vēlmes piešķirt *Scott* vēl lielāku valsts atbalstu, vai no kļūdas rūpnīcas celtniecībā.

123 No iepriekš minētā izriet, ka aprēķinā par strīdīgā zemes gabala tirgus vērtību 1987. gadā, ko veica Komisija, ir kļūdas.

— Par informāciju, ko Komisija ignorēja

- 124 Ir jāatzīmē, ka EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras beigās, proti, 2000. gada sākumā, Komisija zināja vai tai bija jābūt informētai par vairākiem citiem strīdīgā zemes gabala tirgus vērtības rādītājiem, tai skaitā, par citu šī zemes gabala vērtējumu esamību. Tomēr par spīti faktam, ka tās rīcībā bija tikai neprecīza informācija par neapriktotā zemes gabala pirkuma cenu, Komisija neinteresējās par šīs informācijas atbilstību.
- 125 Vispirms 1999. gada 24. decembra vēstulē, kas Komisijai būtu bijis jāņem vērā (skat. iepriekš 51.–63. punktu), *Scott* minēja faktu, ka Francijas nodokļu administrācija novērtēja neapriktoto zemes gabalu par FRF 5,5/m² brīdī, kad Orleānas pilsēta 1987. gadā to pārdeva *Sempel*. Francijas iestādes 2000. gada 21. februāra vēstulē arī minēja šo vērtējumu (skat. iepriekš 13. punktu). 1993. gadā nodokļu administrācija izmantoja šo vērtējumu, veicot *Scott* nodokļu kontroli. Kā to norādīja Komisija (skat. iepriekš 82. punktu), vērtība, kādu izmanto nodokļu kontroles ietvaros, ne vienmēr atspoguļo zemes gabala tirgus vērtību. Tomēr minēto vērtējumu tajā laikā acīmredzami veica neatkarīga iestāde, un Komisijai vajadzēja vismaz par to painteresēties. Apstrīdētajā lēmumā skaitlis FRF 5,5/m² netiek minēts.
- 126 Tajā pašā vēstulē *Scott* arī minēja strīdīgā zemes gabala ekspertīzi, ko veica vērtētāju birojs *Galtier*, kas 1996. gadā, laikā, kad Komisija vēl nebija sākusi izmeklēšanas procedūru par apgalvoto atbalstu, kas piešķirts *Scott*, strīdīgo zemes gabalu, ko *Scott* 1987. gadā nopirka no *Sempel* par 31 miljonu FRF, novērtēja par 40,6 miljoniem FRF. Ir jāatgādina, ka Komisija Apstrīdētajā lēmumā uzskatīja, ka šī zemes gabala vērtība pēc labiekārtošanas bija 70,588 miljoni FRF (skat. iepriekš 20. punktu). *Scott* 1999. gada 24. decembra vēstulē piedāvāja iesniegt Komisijai *Galtier* ziņojuma kopiju.

- 127 *Scott* atsaucās arī uz vērtējumu, ko veica *Scott* un *KC* ieguldījumu pārbaudes komisārs [*commissaire aux apports*], kuru iecēla Nantēras Tirdzniecības tiesas [*Tribunal de commerce de Nanterre*] priekšsēdētājs un kuram saskaņā ar tiesību aktiem lūdza noteikt tirgus vērtību tikai tiem aktīviem, kurus pārdeva *P & G* (skat. iepriekš 14. punktu). Ieguldījumu pārbaudes komisārs attiecīgajiem aktīviem esot noteicis vēl zemāku vērtību nekā *Galtier* birojs. Savai 1999. gada 24. decembra vēstulei *Scott* pievienoja divas tabulas, kuras rezumē dažādu attiecīgo aktīvu vērtējumu.
- 128 Ir jāpiebilst, ka Francijas iestādes 2000. gada 21. februāra vēstulē arī minēja šos vērtējumus un tai pievienoja tās pašas tabulas, kuras bija pievienotas *Scott* 1999. gada 24. decembra vēstulei. Tomēr Komisija nedz lūdza Francijas iestādēm iesniegt šos vērtējumus, nedz jautāja šīm iestādēm par apstākļiem, kādos tika izdarīti šie vērtējumi.
- 129 Komisija norāda vairākus iemeslus, kādēļ tā neuzskatīja, ka šie vērtējumi ir atbilstoši šai lietai.
- 130 Savos rakstveida procesuālajos dokumentos un atbildē uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem Komisija norāda, ka *Scott* šajā procesā nav izvirzījusi nevienu argumentu par attiecīgo ziņojumu neesamību un ka tā rezultātā Pirmās instances tiesa ar šo pamatu nevar atcelt Apstrīdēto lēmumu. Komisija apgalvo, ka prasītāja Francijas nodokļu administrācijas vērtējumu minēja tikai savā replikā un ka tāpat tās arguments šajā sakarā esot nepieņemams (skat. iepriekš 81. punktu).
- 131 *Scott* minēja kļūdu, kas attiecas uz Komisijas veikto strīdīgā zemes gabala vērtības novērtējumu, un tā norādīja uz Komisijas uzmanības trūkumu, izskatot lietas materiālus (skat. iepriekš 64.–71. punktu). Tā kā tika apstrīdēta strīdīgā zemes gabala vērtības noteikšana, Pirmās instances tiesai ir jāīsteno pilnīga kontrole par šo

jautājumu (skat. iepriekš 91. punktu). Turklāt prasītājam bija tiesības savā replikā sniegt precizējumus šajā sakarā, tostarp minēt Francijas nodokļu administrācijas veikto neapriekota zemes gabala vērtējumu.

132 Saskaņā ar Komisijas viedokli šo vērtējumu esamība tika izvirzīta pārāk vēlu administratīvajā procedūrā. Tā pat neesot saņēmusi nepieciešamos dokumentālos pierādījumus. Šiem argumentiem nevar piekrist. Tā kā Komisija atļāva Francijas delegācijai iesniegt apsvērumus pēc 1999. gada 7. decembra sanāksmes, tai bija pienākums pilnīgi izskatīt šos apsvērumus. Komisijai saskaņā ar lietas rūpīgas un objektīvas izmeklēšanas pienākumu un atbilstoši EKL 88. pantam bija jāizskata attiecīgā informācija un jālūdz iesniegt vērtējumus, ko *Scott* piedāvājis nosūtīt.

133 Komisija apgalvo, ka attiecīgie vērtējumi nebija noderīgi. No vienas puses, attiecīgie vērtējumi neesot ticams pamats tam, lai aprēķinātu *Scott* piešķirtā atbalsta vērtību, jo attiecīgā labiekārtošana "tika piemērota" *Scott* vajadzībām. No otras puses, minētie vērtējumi esot veikti vairākus gadus pēc strīdīgās pārdošanas un tādējādi tie nevar ticamā veidā atspoguļot strīdīgā zemes gabala vērtību.

134 Lai gan attiecīgie vērtējumi netika veikti brīdī, kad notika strīdīgā pārdošana, tie varētu noderēt, jo tie ir vienīgie vērtējumi, acīmredzami neatkarīgi, kuru mērķis ir noteikt strīdīgā zemes gabala tirgus vērtību, izmantojot vispārēji pieņemtus vērtēšanas standartus. Komisija neapstrīd to, ka šos vērtējumus veica neatkarīgi eksperti, un neapšaubā *Galtier* biroja un ieguldījumu pārbaudes komisāra izmantotās metodes. Šādos apstākļos Komisijai vajadzēja vismaz izskatīt šo vērtējumu saturu, lai noteiktu atbalsta iespējamo vērtību.

135 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka EKL 88. panta 2. punktā minētās izmeklēšanas procedūras mērķis ir ļaut Komisijai iegūt pilnīgu informāciju par visiem lietas apstākļiem (skat. iepriekš 56. punktā minēto spriedumu lietā *Sytraval*, 38. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi Komisijai, veicot visas vajadzīgās konsultācijas, ir jāgūst pilnīga skaidrība par lietas faktiem pirms galīgā lēmuma pieņemšanas (šajā sakarā skat. Tiesas 1984. gada 20. marta spriedumu lietā 84/82 Vācija/Komisija, *Recueil*, 1451. lpp., 13. punkts, un iepriekš 56. punktā minēto spriedumu lietā *Sytraval*, 39. punkts). Šajā gadījumā Komisija neievēroja atzinumus, ar ko varētu pierādīt strīdīgā zemes gabala vērtību.

136 Ir jāatzīmē, ka fakts, ka pārējie strīdīgā zemes gabala vērtējumi tika darīti zināmi Komisijai pirms Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, nepierāda nedz to, ka *Scott* samaksātā summa 31 miljons FRF bija tirgus vērtība, nedz to, ka Komisijas novērtējums bija nepareizs. Šie atlikušie vērtējumi ir svarīgi tādēļ, ka Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī Komisija bija informēta par to, ka pastāv vesela rinda strīdīgā zemes gabala vērtējumu, kas bija pretrunā tās veiktajam vērtējumam. Tā kā Komisija neveica nepieciešamos pasākumus tam, lai novērstu šaubas par šo vērtējumu, Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisija izmeklēšanas procedūru atbilstoši EKL 88. panta 2. punktam nav veikusi saskaņā ar lietas rūpīgas un objektīvas izmeklēšanas pienākumu.

137 Neatkarīgi no fakta, ka Komisijai vajadzēja lūgt, lai tai iesniedz attiecīgos vērtējumus, tā varēja citādā veidā iegūt šajā gadījumā nepieciešamo informāciju. Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka Komisija, lai gan tas nav tās pienākums, tostarp var pieņemt ārējo ekspertu palīdzību (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1997. gada 27. februāra spriedumu lietā T-106/95 *FFSA u.c./Komisija*, *Recueil*, II-229. lpp., 102. punkts, un 1998. gada 25. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-371/94 un T-394/94 *British Airways u.c. un British Midland Airways/Komisija*, *Recueil*, II-2405. lpp., 72. punkts). Komisijai bija tiesības prasīt ekspertīzi par zemes gabalu vērtību attiecīgajā pašvaldībā 1987. gada augustā. Šāda ekspertīze būtu īpaši nepieciešama šajā gadījumā, ņemot vērā apšaubāmo raksturu, kāds piemīt šīm Komisijas pēc būtības retrospektīvi noteiktajām tirgus cenām (skat. iepriekš 93. punktu).

- 138 Lai gan noteikti tika veikts eksperta vērtējums vairāk nekā desmit gadus pēc strīdīgās pārdošanas, vietējais nekustamā īpašuma eksperts, kas pazina tirgus situāciju 1987. gadā un jo īpaši līdzvērtīgu zemes gabalu pārdošanu normālos tirgus apstākļos, varēja sniegt padomus Komisijai par to, vai ir, vai nav saderības starp šiem rādītājiem, un vērtību, kādu noteica Komisija.
- 139 Ir jāatgādina, ka *Scott* un Francijas Republika, lai atbalstītu nostāju, saskaņā ar kuru strīdīgā zemes gabala vērtība 1987. gadā bija 31 miljons FRF, attiecīgi 1999. gada 24. decembra un 2000. gada 21. februāra vēstulēs, informēja Komisiju par to, ka strīdīgo zemes gabalu 1998. gadā *Scott/KC* pārdeva *P & G* par 27,6 miljoniem FRF (4,2 miljoni EUR). Komisija neapstrīd faktu, ka zemes pārdošana *P & G* notika normālos tirgus apstākļos. Šāda pārdošana, kas notika dažus gadus pēc strīdīgās pārdošanas, varētu būt strīdīgā zemes gabala vērtības rādītājs.
- 140 Tomēr Komisija pat neapsvēra to, ka būtu jāpārbauda šo skaitļu atbilstība (Apstrīdētā lēmuma 163. apsvērums). Komisija paskaidroja, ka, ņemot vērā *KC* ciestos zaudējumus no zemes gabala apsaimniekošanas un no tās lēmuma slēgt rūpnīcu 1998. gada janvārī, tā bija ar mieru piekrist zemākai pārdošanas cenai. Saskaņā ar Komisijas viedokli *KC* bija ieguldījusi attiecīgajā zemes gabalā, tādēļ šīs izmaksas esot jāuzskata par zaudētajiem ieguldījumiem. Komisija secināja, ka cenas nebija salīdzināmas tādēļ, ka *KC* situācija 1998. gadā bija ļoti atšķirīga no Francijas iestāžu situācijas 1987. gadā, kas jau iepriekš zināja, ka tā no saviem ieguldījumiem zaudēs apmēram 60 miljonus FRF (9,2 miljoni EUR) (Apstrīdētā lēmuma 164.–166. apsvērums).
- 141 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Komisijas viedokli strīdīgā zemes gabala vērtība 1987. gadā bija 70,588 miljoni FRF. Pat pieņemot, ka *KC* bija gatava pārdot īpašumu par zemāku cenu, ir jāatzīmē, ka saskaņā ar Komisijas vērtējumu *KC* pārdeva zemes gabalu ar zaudējumiem 42,9 miljonu FRF apmērā, proti, šie zaudējumi ir pielīdzināmi 60 % no īpašuma vērtības. Šādos apstākļos Komisijai vajadzēja nopietnāk izvērtēt cenu 27,6 miljonus FRF, par kādu zeme tika pārdota 1998. gadā, un kas katrā ziņā bija samērā līdzīga ar *Scott* norādīto strīdīgā zemes

gabala vērtību. Fakts, ka *KC* 1998. gadā saņēma zemāku cenu par zemes gabalu, nekā *Scott* par to samaksāja 1987. gadā, neņemot vērā nekustamā īpašuma cenu vispārēju pieaugumu, apstiprina argumentu, saskaņā ar kuru *Scott* 1987. gadā samaksātā cena atbilda tirgus vērtībai.

- 142 No tā izriet, ka Komisija nav ievērojusi informāciju, kas varēja noderēt, nosakot strīdīgā zemes gabala tirgus vērtību 1987. gada augusta mēnesī.

— Par rīkojumu sniegt informāciju

- 143 Komisija apgalvo, ka, pat tad, ja vērtība, ko tā noteica atbalstam izdevīgākas cenas veidā par strīdīgo zemes gabalu, bija nepareiza, tai bija tiesības, pat pienākums, ņemt vērā šo vērtību tādēļ, ka Francijas iestādes nesadarbojās un nesniedza precīzāku informāciju. Šādos apstākļos Komisija uzskata, ka tai bija tiesības pieņemt Apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz pieejamo informāciju (Apstrīdētā lēmuma 97.–99. apsvērums).

- 144 No judikatūras izriet, ka Komisijai ir tiesības pieņemt lēmumu, balstoties uz tās rīcībā esošajām ziņām, ja tā ir konfrontēta ar dalībvalsti, kas nepilda savu pienākumu sadarboties un atturas Komisijai sniegt pieprasītās ziņas, lai pārbaudītu atbalsta saderību ar kopējo tirgu (Tiesas 1990. gada 14. februāra spriedums lietā *C-301/87 Francija/Komisija, Recueil*, I-307. lpp., turpmāk tekstā — “spriedums lietā *Boussac*”, 22. punkts, un iepriekš 75. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Vācija un Pleuger Worthington/Komisija*, 26. punkts). Tomēr pirms šāda lēmuma pieņemšanas Komisijai ir jāievēro noteiktas procesuālas prasības. Tai it īpaši ir jāpieprasa, lai dalībvalsts Komisijas noteiktajā termiņā iesniedz visus dokumentus, ziņas un datus, kas vajadzīgi, lai pieņemtu lēmumu atbilstoši EKL 88. pantam. Tikai tad, ja dalībvalsts, neņemot vērā Komisijas rīkojumu, nesniedz prasīto informāciju, tai ir

tiesības izbeigt procedūru un pieņemt lēmumu, atzīstot atbalsta saderību vai nesaderību ar kopējo tirgu, balstoties uz tās rīcībā esošajām ziņām (iepriekš minētais spriedums lietā *Boussac*, 19. un 22. punkts). Šīs prasības ir atspoguļotas un precizētas Regulas Nr. 659/1999 5. panta 2. punktā, 10. panta 3. punktā un 13. panta 1. punktā. Kā tas it īpaši izriet no šīs regulas 10. panta 3. punkta, rīkojumā, ar ko attiecīgajai dalībvalstij prasa sniegt informāciju, ir jānorāda, “kāda informācija tiek prasīta”.

- 145 Šajā sakarā tāpat ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 6. panta 1. punktu “lēmumā sākt formālu izmeklēšanas procedūru rezumē attiecīgus faktiskus un tiesiskus jautājumus, tajā ir Komisijas sākotnējais izvērtējums par to, vai ierosinātajam pasākumam ir atbalsta iezīmes, kā arī izklāstīti iemesli, kas liek šaubīties par tā saderību ar kopējo tirgu”. Ar šo lēmumu un tā publikāciju *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* dalībvalstis un citi ieinteresētie lietas dalībnieki tika informēti par faktiem, ar kuriem Komisija plāno pamatot savu lēmumu. No minētā izriet — ja lietas dalībnieki uzskata, ka Komisijas lēmumā par formālas izmeklēšanas procedūras uzsākšanu minētie konkrētie fakti ir kļūdaini, tām ir jādara tas zināms Komisijai administratīvās procedūras laikā, lai šos faktus vairs nevarētu apstrīdēt tiesvedības laikā (šajā sakarā attiecībā uz dalībvalsti skat. Tiesas 1994. gada 14. septembra spriedumu apvienotajās lietās no *C-278/92* līdz *C-280/92* Spānija/Komisija, *Recueil*, I-4103. lpp., 31. punkts).

- 146 Turpretī saskaņā ar šī sprieduma 144. un 145. punktā minētajiem judikatūras un normatīvajiem principiem, ja attiecīgie lietas dalībnieki nav snieguši pretēju informāciju, Komisijai ir tiesības balstīties uz faktiem, pat kļūdainiem, kas ir tās rīcībā galīgā lēmuma pieņemšanas brīdī, ciktāl attiecīgie faktiskie apstākļi ir saistīti ar dalībvalstij izteikto Komisijas pieprasījumu sniegt vajadzīgo informāciju. Ja turpretī Komisija atturas pieprasīt no dalībvalsts ziņas par faktiem, uz kuriem tā paredz atsaukties, tā turpmāk nevar pamatot iespējamās kļūdas faktos, norādot, ka lēmuma par formālas izmeklēšanas procedūras izbeigšanu pieņemšanas brīdī tā varēja pamatot atsaukties tikai uz tobrīd tās rīcībā esošo informāciju (Pirmās instances

tiesas 2005. gada 19. oktobra spriedums lietā T-318/00 *Freistaat Thüringen/* Komisija, Krājums, II-4179. lpp., 88. punkts).

- 147 Turklāt, ja Komisija pamato lēmumu ar tās rīcībā esošo informāciju par noteiktiem faktiskiem apstākļiem, šajā gadījumā precīzi neievērojot judikatūrā atzītās un Regulā Nr. 659/1999 pārņemtās procesuālās prasības, Pirmās instances tiesa var veikt savu kontroli jautājumā par to, vai, ņemot vērā šos faktiskos apstākļus, var rasties kļūda vērtējumā, apdraudot Apstrīdētā lēmuma tiesiskumu (iepriekš 146. punktā minētais spriedums lietā *Freistaat Thüringen/Komisija*, 89. punkts).
- 148 Komisijas tiesības pieņemt lēmumu, pamatojoties uz pieejamo informāciju, tomēr paredz, ka tās rīcībā esošajai informācijai ir jābūt ticamai.
- 149 Dalībvalsts nesadarbošanās nenozīmē, ka Komisijas rīcība nav pakļauta Kopienu tiesas kontrolei. Komisijai ir jāizmanto visas tās rīcībā esošās pilnvaras, lai iegūtu pēc iespējas precīzāku informāciju un rīkotos apdomīgi. Ņemot vērā faktu, ka tāds rīkojums par atbalsta atgūšanu, kā šajā lietā apstrīdētais rīkojums, ietekmē trešo personu situāciju, Komisijai ir jāizmanto visas tās rīcībā esošās pilnvaras, lai izvairītos no tā, ka attiecīgās dalībvalsts nesadarbošanās radītu negatīvas un nepamatotas sekas šīm trešām personām (skat. iepriekš 59. punktu).
- 150 Šajā gadījumā Komisijai nebija tiesību pieņemt lēmumu, pamatojoties uz pieejamo informāciju, atbilstoši judikatūrai un saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 13. pantu, jo lietas dalībnieki tai iesniedza pretēju informāciju, ko Komisija atteicās ņemt vērā (skat. iepriekš 125.–128. punktu).

151 Ir arī jākonstatē, ka Komisija neizmantoja savas tiesības, lai pieprasītu atbilstošu informāciju attiecībā uz atbalsta vērtību. Tā it īpaši nepieprasīja Francijas iestādēm, izdotot rīkojumu, atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktam sniegt precīzu informāciju par Orleānas pilsētas iegādāto neaprikoto zemes gabalu (skat. iepriekš 114.–119. punktu).

152 1999. gada 2. maija vēstulē Komisija izteica precīzu lūgumu Francijas iestādēm “iesniegt dažādos pārdošanas līgumus (ieskaitot it īpaši pārdošanas cenas), kas noslēgti starp Orleānas pilsētu un sešiem uzņēmumiem, kas nopirka zemes gabalus no atlikušajiem 20 hektāriem zemes [Scott nopirka tikai 48 hektārus no 68 hektāriem]”. Komisija 1999. gada 8. jūlija rīkojuma, ar ko pieprasa sniegt informāciju, 1. panta d) punktā tiešām atkārtoja šo lūgumu. Turpretī Komisija neizdeva rīkojumu, ar ko Francijas iestādēm pieprasa iesniegt neaprikotā zemes gabala, ko iegādājās Orleānas pilsēta, pirkuma līgumus vai pieprasa precizēt to, kura daļa no 68 hektārus lielā zemes gabala tika nodota Scott. Turklāt Komisija nepieprasīja precizējumus par trīs zemes gabalu pirkuma cenām, kas kopā sasniedz 68 hektārus un kas tika nopirkti 1975. gadā, 1984. gadā un 1987. gadā, proti, “svarīgu informāciju” saskaņā ar pašas Komisijas iebildumu rakstā izteikto viedokli.

153 Komisija tiesas sēdē vairākkārt precizēja, ka trešā zemes gabala pirkuma cena 1987. gadā — tajā pašā laikā, kad notika strīdīgā pārdošana, — varēja būt lietderīgs rādītājs tam, lai noteiktu zemes gabala vērtību, vienlaicīgi atzīmējot, ka Francijas Republika un prasītāja bija atbildīgas par to, ka Komisijas rīcībā nebija vairāk informācijas šajā sakarā (skat. iepriekš 78. un 83. punktu). Tomēr Komisijai vajadzēja pieprasīt, lai Francijas Republika sniedz precīzu informāciju šajā sakarā, un tai nebija tiesību pamatoties uz neaprikota zemes gabala cenu, iepriekš nepieprasot, lai dalībvalsts sniedz šo informāciju.

- 154 Komisija pieprasīja, lai Francijas Republika iesniedz visus “dokumentus, ziņas un datus, kas tai vajadzīgi [..], lai izskatītu uzņēmumam *Scott* piešķirtā atbalsta saderību ar [EKL] 87. pantu”. Tomēr šādā vispārīgā veidā izteikta prasība nav pietiekoši precīza Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punkta izpratnē.
- 155 No tā izriet, ka Komisijai nebija tiesību pieņemt lēmumu, pamatojoties uz pieejamo informāciju, atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 13. panta 1. punktam.

— Secinājums

- 156 Visbeidzot, vispārīgā veidā ir jāatzīmē, ka EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras beigās Komisija bija informēta vai tai būtu jābūt informētai par vairākām pretrunīgām norādēm par strīdīgā zemes gabala tirgus vērtību. Attiecībā uz neaprikoto zemes gabalu Francijas iestādes informēja Komisiju par vidējo pirkuma cenu FRF 15/m². Tā uzskatīja, ka šī summa apstiprināja tās kļūdainos aprēķinus, pamatojoties uz Orleānas pilsētas pašvaldības Padomes 1994. gada 27. maija sēdes protokolu par pirkuma cenu FRF 16/m² (skat. iepriekš 112. punktu). Tā kā Komisija pamatojās uz šo protokolu, tai vajadzēja aprēķināt vērtību FRF 23/m² (skat. iepriekš 110.–112. punktu). Komisija bija arī informēta par neaprikotas zemes vērtējumu par FRF 5,5/m², ko veica Francijas nodokļu administrācija (skat. iepriekš 125. punktu). Pakārtoti ir arī jānorāda, ka Komisija šajā lietā aicina Pirmās instances tiesu ņemt vērā faktu, ka no sākotnējā Orleānas pilsētas piedāvājuma prasītājam izriet, ka neaprikota zemes gabala faktiskā cena bija FRF 40/m² (skat. iepriekš 79. punktu).
- 157 Attiecībā uz labiekārtoto zemi nav šaubu, ka *Sempel* to pārdeva *Scott* par 31 miljonu FRF. *Galtier* birojs 1996. gadā strīdīgo zemes gabalu esot novērtējis par

40,6 miljoniem FRF un ieguldījumu pārbaudes komisārs tam esot noteicis vēl zemāku cenu (skat. iepriekš 126. un 127. punktu). Pēc tam *KC* 1998. gadā zemes gabalu pārdeva *P & G* par 27,6 miljoniem FRF (skat. iepriekš 139. punktu). Tomēr, kā tas tika norādīts iepriekš, Komisija neizskatīja šos vērtējumus un aprobežojās ar dalībvalsts izmaksām, Apstrīdētajā lēmumā uzskatot, ka strīdīgā zemes gabala vērtība bija 70,588 miljoni FRF.

158 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa uzskata, ka pastāvēja nenoteiktība par strīdīgā zemes gabala vērtību un ka Komisija nav rūpīgi veikusi EKL 88. panta 2. punktā minēto izmeklēšanas procedūru un tā it īpaši nav veikusi strīdīgā zemes gabala vērtības detalizētu pārbaudi. Ir arī jāatzīmē, ka atbalsta saņēmējam Komisijas pieļauto kļūdu sekas ir īpaši nozīmīgas, ņemot vērā laika posmu, kas pagājis no strīdīgās pārdošanas dienas līdz Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumam, un precizāk, līdz atgūstamās summas procentu noteikšanai.

159 Tādējādi ir jāpieņem ceturtais pamats un jāatceļ Apstrīdētā lēmuma 2. pants tiktāl, ciktāl tas attiecas uz atbalstu, kas piešķirts kā izdevīgākas cenas par strīdīgo zemes gabalu noteikšana, un nav jāizskata pārējie pamati un argumenti, kurus izvirzīja prasītāja, tostarp izvirzītā argumenta par saliktās procentu likmes izmantošanu pieņemamība, lai aprēķinātu aktualizēto atbalsta vērtību (skat. iepriekš 31. punktu).

Par tiesāšanās izdevumiem

160 Iepriekš 28. punktā minētajā 2003. gada 10. aprīļa spriedumā lietā *Scott/Komisija* Pirmās instances tiesa atlika lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

- 161 Iepriekš 30. punktā minētajā 2005. gada 6. oktobra spriedumā lietā *Scott/Komisija* Tiesa nosprieda, ka lietas dalībnieki savus tiesāšanās izdevumus, kas radušies sakarā ar apelācijas sūdzību, atlīdzina paši.
- 162 Tātad Pirmās instances tiesai šajā spriedumā ir jālemj par visiem tiesāšanās izdevumiem, kas attiecas uz dažādām tiesvedībām Pirmās instances tiesā.
- 163 Atbilstoši Pirmās instances tiesas reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā atbildētājai sprieduma galvenā daļa ir nelabvēlīga, tai jāsedz savi tiesāšanās izdevumi un jāatlīdzina arī prasītājas tiesāšanās izdevumi saskaņā ar tās prasījumiem.
- 164 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

- 1) atcelt Komisijas 2000. gada 12. jūlija Lēmuma 2002/14/EK par valsts atbalstu, ko Francijas Republika piešķir *Scott Paper SA/Kimberly-Clark*,

2. pantu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz atbalstu, kas piešķirts, paredzot izdevīgāku cenu par šī lēmuma 1. pantā minēto zemes gabalu;

- 2) Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina prasītājas tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā Pirmās instances tiesā;**

- 3) Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā Pirmās instances tiesā.**

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 29. martā.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

J. D. Cooke